

NÁVRAT DO PŘÍTOMNOSTI

1.

Stroj byl zasažen silným nárazem a rozkýval se. Obrazovky zazářily jasněji a pohled na planetu, ke které se blížili, se na několik okamžiků rozostřil. Rakal sledoval jen nesčetné body nepřátelských lodí na malém monitoru zaměřovače. Pak zavřel oči, aby se mohl lépe soustředit.

Vedle něj chraptivě promluvil Don Redhorse:

„Udělejte už něco, Woolvere! Jsme pod soustředěnou palbou a tenhle ochranný štít nevydrží víc než pět zásahů.“

Rakal ho skoro neslyšel. Jeho duch kroužil po rádiových vlnách, které se šířily prostorem mezi planetou a cizími loděmi. Nemělo smysl světit se některé z nich. Musel dodržet úmluvu s Tronarem.

Druhý zásah ho málem shodil z křesla. Do jeho napůl nepřítomného vědomí pronikl Redhorsův výkřik:

„Dávám vám třicet vteřin, Woolvere! Pak obracím!“

Rakal se nedal vyrušit. Onen tajemný smysl, který z něj učinil jednoho z nejcennějších mutantů, byl napjatý ke krajní mezi. Dráhy rádiových vln vnímal jako svítící přímky.

Temnotu najednou protřel světelný paprsek obrovské intenzity, který musel proběhnout v bezprostřední blízkosti Redhorsova malého vesmírného plavidla. Rakal sledoval paprsek až ke zdroji a ve zlomku vteřiny si byl jistý, že vyšel z bodu, vzdáleného necelých čtyři sta kilometrů od místa setkání.

Aniž by varoval Dona Redhorse, zmizel.

„Ještě deset vteřin!“ připomněl Redhorse, a když pohlédl stranou, zjistil, že je mutant pryč. S kletbou na rtech sevřel řídicí páku, strhl loď do ostré zatáčky a zařadil nejvyšší rychlost. Protivník byl tímto manévrem zcela vyveden z konceptu. Dříve než mohl změnit údaje na míridlech děl, byl Don Redhorse o půl miliónu kilometrů dál.

K pronásledování nedošlo. ve vzdálenosti dvou astronomických jednotek se Redhorse spojil vysílačkou s druhým plavidlem. I Melbar Kasom se vracel. Vysadil Tronara Woolvera a s nepoškozenou lodí unikl lemurským plavidlům.

Rakal přistál v poměrně velké hale, ve které se nacházely stovky

rádiových stanic. Panoval tu čilý ruch. Každý přístroj

byl obsazen jedním Lemurem. V uličkách rázovali sem a tam důstojníci. V bráně uprostřed dlouhé stěny se střetával proud přicházejících a odcházejících a nad jejich hlavami viděl Rakal stromy.

Jeho úkolem bylo najít Tronara. Cesta po rádiových vlnách proběhla podle plánu. V útrobách haly byl relativně v bezpečí, protože byl neviditelný díky deflektorů, zásobovanému energií z přenosného generátoru. Ale pokud chtěl najít bratra, musel ven. Těžkosti nastanou hned ve dveřích. Pokud nezabrání střetu s jinou bytostí, vzbudí pozornost.

Váhavě vykročil k bráně, na okamžik se u ní zastavil a sledoval provoz. Když proud osob prořídil, opět se pohnul.

Bez problémů se dostal téměř až ven. Budova, ze které vyšel, stála na okraji široké silnice s velmi hustým provozem v obou směrech. Na druhé straně cesty stála ta skupina stromů, jejichž koruny viděl zevnitř. Kolem se rozprostírala travnatá rovina. Radiostanice a silnice byly jedinými znaky civilizace.

Zatímco se orientoval, přestal si všimnout okolí. Cítil se naprosto v bezpečí. Z proudu vozidel se jedno oddělilo a zajelo k okraji vozovky. Rakal v zamyšlení ustoupil o krok.

ve stejné chvíli za ním procházel muž v uniformě lemurské flotily a jak do něj Rakal narazil, Lemur s výkřikem uskočil. Lidé se zastavovali a otáčeli.

Lemurové jsou od přírody nedůvěřiví a muž v uniformě nebyl ochotný uvěřit, že se mu to jen zdálo. Rakal s nejvyšší opatrností vyklouzl z kruhu zvědavců a ze vzdálenosti dvaceti metrů sledoval, jak Lemur s nataženými prsty sahá do prázdna. Konečně se diváci rozešli a důstojník se vzdal pátrání.

Rakal zapojil generátor antigravu, který měl na zádech spolu s dalšími důležitými přístroji a ve výšce padesáti metrů překonal silnici.

Po krátké přestávce začal pátrat po svém bratrovi. Mezi ním a Tronarem existoval jistý druh parapsychického spojení. Nebyla to telepatie. Bratři nesdíleli myšlenky, ale pocity.

Po chvíli začal Rakal bratra vnímat. Tronarův citový život nebyl v daném okamžiku nijak aktivní a vyzařoval směs spokojenosti a nudy. Rozhodně nebyl v nebezpečí.

Rakal se zvedl do výšky dvou set metrů a letěl rychlostí tří set kilometrů v hodině. Krajina pod ním se neměnila - šlo o travnatou rovinu s občasným porostem křovin a stromů.

Pak se na horizontu objevily obrysy objektů ve tvaru pyramid. Rakal jich napočítal šest. Tvořily vrcholy šestiúhelníku a ve slunci se leskl jejich povrch z načervenalého kovu.

Rakal užasl. Pyramidy z planety Kahalo vypadaly v minulosti, vzdálené padesát tisíc let, přesně stejně jako v přítomnosti.

2.

Plán byl jen východiskem ze čirého zoufalství. Průnik CRESTU III, obří vlajkové lodi pozemské flotily, do centrální oblasti galaxie Andromeda skončil tím, že loď padla do velmi pečlivě zamaskované časové pasti, nastražené Mistry ostrovů. Mechanismus, jehož funkci se nepodařilo objasnit, zachytil CREST III nad planetou Vario a vrhl o padesát tisíc let nazpět. Z Varia byla loď pomocí transmiteru přepravena na vzdálenost jeden a půl miliónu světelných let do domovské Mléčné dráhy. Konečnou stanicí nepravděpodobné cesty byla planeta Kahalo v systému slunce Orbon, kde se nalézala řídicí stanice.

Perry Rhodan a jeho spolupracovníci potřebovali hodně času, než pochopili svou situaci. Konečně bylo jasné, že přistáli uprostřed války gigantických měřítek. Na jedné straně stáli předkové Icho Tolota, Haluťané, na druhé Lemurové, pocházející ze Země. Jejich vlastní je kontinent, který vyplňoval prakticky celou pánev Tichého oceánu a o několik tisíc let později zmizel, patrně po vnějším zásahu nebo v rámci změn v zemské kůře. Lemurové ovládali technologii, které se současná pozemská nemohla rovnat. Vládli obrovské hvězdné říši, ke které patřilo i Kahalo se svým transmittersem.

Ale Haluťané byli lepší. Útěk ze Země a planet lemurské říše byl v plném proudu. Exulanti se usazovali v soustavě Tefa

poblíž středu Andromedy a položili základ rase Tefrodů. V Mléčné dráze se svazky lemurské flotily postavily proti Haluťanům - ne proto, že by snad měly naději obrátit výsledek, ale aby na co možná nejdelší dobu zajistily možnost úniku pro lodi s utečenci. Kahalo bylo obklopeno zatím neproniknutelným prstencem lodí a Haluťané nevěděli, co se na planetě skrývá, ale bylo jen otázkou času, kdy tajemství odhalí a zaútočí.

Perry Rhodan a jeho vlajková loď byli v tomto konfliktu cizím

elementem a Pozemšťanům šlo hlavně o záchranu života. Podařilo se jim spojit se se skupinou Veslařů, kteří byli rovněž vrženi do minulosti. Šlo o národ galaktických inženýrů, se kterými se lidé setkali až v Andromedě. Veslaři vybudovali létající kosmodromy gigantických rozměrů, na kterých opravovali vesmírná plavidla. Na palubě CRESTU III byl Kalak, Veslař a majitel kosmodromu KAlaciný, který se pohyboval v okrajových oblastech Andromedy a sloužil Pozemšťanům jako základna. Kalak také jako první navázal spojení se skupinou Veslařů v minulosti.

Šéf inženýrů se jmenoval Malok a jeho kosmodrom MA-geniální. Obě plavidla - kotoučovitý kosmodrom o průměru devadesát dva kilometry a lesknoucí se koule CRESTU III o průměru jeden a půl kilometru - kroužila nyní kolem většího ze dvou sluncí dvojhvězdy Redpoint v takové blízkosti, aby rušivé vlivy hvězdy zabránily objevení obou plavidel. V nynější době byl Redpoint základnou Organizace spojených hvězd pod velením admirála Atlana.

Řešení vlastního problému nepostoupilo ani o krůček. Nebyl tu ani náznak cesty, která by vedla ven z minulosti a situace se stávala kritickou. Mistři ostrovů se ještě před nedávným domnívali, že CREST III je halutská loď. Teď už věděli, že jde o vlajkovou loď pozemské flotily s Velkým administrátorem Solárního impéria na palubě. Jako zapříisáhlí nepřátelé Impéria si nenechali ujít příležitost zbavit se Perryho Rhodana.

CREST III ale musela najít cestu k návratu. To bylo každému muži na palubě jasné. Výchozím bodem byla nejspíš planeta Kahalo. Tam začala cesta do minulosti, tam tedy musel začínat návrat. Perry Rhodan se mezitím dověděl o existenci časových agentů Mistrů ostrovů, kteří pracují v epoše, vzdálené od nynějška padesát tisíc let. Jedním z těchto agentů byl Tefrod Frasbur, který žil na Kahalu. Frasbur musel být v kontaktu s těmi, kdo mu dávali příkazy, a proto jej Pozemšťané chtěli vyhledat a vynutit si na něm návrat do přítomnosti.

Problém byl vůbec se k Frasburovi dostat. Kahalo bylo strážné lépe než korunní poklad Arkonidanů. Ani pozitronika nenašla cestu, která by nabízela více než čtyřicetiprocentní naději na úspěch.

V této situaci byli vysláni bratři Woolverové. Měli proniknout na Kahalo a pokud se naskytne příležitost, zajmout Frasbura nebo se pokusit vrátit do Andromedy a uvědomit expediční flotilu.

Jinými slovy - měli se pokusit najít cestu zpět do přítomnosti. Ale i kdyby se jim to nepodařilo, mohli shromáždit informace, které se využijí později.

Perry Rhodan vyslovil souhlas. Bratři Woolverové byli vybaveni nejmodernější technikou, kterou poskytlo vědeckotechnické oddělení vlajkové lodi. Šlo o účinné ruční zbraně, bojový oděv s deflektorem, ochranným štítem a projektorem antigravitačního pole. Oblek byl použitelný i ve vzduchoprázdnu, jeho součástí byly zásoby na tři měsíce a energetické zdroje.

Pozitronika vypočítala, že toto vybavení - zázrak siganské mikrotechniky - zvyšuje pravděpodobnost úspěchu na padesát procent.

Bratři Woolverové byli dopraveni k cíli dvěma dvoumístnými stíhačkami typu Moskyt. Jednu pilotoval Don Redhorse a druhou Melbar Kasom. První část plánu se zdařila.

„Bylo na čase," prohlásil Tronar místo pozdravu.

Rakal se usmál. „Kdybys měl jen polovinu mých těžkostí, byl bys teď odtud vzdálený deset hodin letu."

„Není nad sebevědomí," poznamenal

Tronar, ale okamžitě zvažněl. „Kdy se půjde dál?"

„Potřeboval bych něco sníst," řekl Rakal. Oba si vzali po jedné tabletě potravinového koncentrátu a dopřáli si krátký oddech. Během těch pár minut se vzájemně informovali o tom, co viděli po přistání na Kahalu.

Tronar se nesetkal s žádným odporem. K cestě použil svazek paprsků, který byl automaticky vysílán z přistávacího polohovacího zařízení jižně od pyramidového šestiúhelníku. S žádným Lemurem se nesetkal.

„Přejdeme ke druhé fázi," prohlásil Rakal. „Čeká nás průnik do základny lemurské flotily a nalezení schůdné cesty do Frasburovy podzemní centrály."

Tronar zamyšleně přikývl. „Druhá fáze! To zní jako bychom měli jasně definovaný plán! ve skutečnosti nemáme nic."

Rakal klidně zavrtěl hlavou. „ne. Ani nejmenší náznak plánu."

K základně lemurské flotily dorazili před západem slunce.

Pyramidy, vysoké půl kilometru, se v šikmých paprscích Orbonu leskly ohnivou červení. Kolem šestiúhelníku se táhla plocha obřího vesmírného přístavu s asfaltovým povrchem.

V klidných dobách vypadaly pyramidy jako trpaslíci vedle obřích kulových plavidel, teď ale všechny bojeschopné lodě vytvářely prstenec, chránící Kahalo před Halut'any.

Rakal viděl pyramidy, jak se i po padesáti tisících let zvedají z travnaté stepi jako němí svědkové dávno zašlé epochy. Halut'ané buď Kahalo nenapadli, nebo byl jejich útok odvrácen. Jinak nebylo možné vysvětlit skutečnost, že pyramidy stojí i v přítomnosti a transmitter funguje.

Okraj přistávací plochy vroubily stovky budov základny flotily. Lemurové se ve svých zvycích nijak nelišili od současných Pozemšťanů. Rakal bez obtíží . poznal kontrolní středisko, nízké haly karantény, vojenskou nemocnici, šedivou kostku zaměřovací stanice se spoustou antén, hypervysílač i kupolovité bunkry dělostřelecké baterie. Mezi hlavními budovami stály ještě stovky malých. Muselo jít o základnu obrovské flotily.

Rakal a Tronar se ve výšce pěti set metrů přenesli přes jižní konec přistávací plochy. Věděli, že v jedné z budov je vchod do Frasburovy podzemní centrály. Jejich úkolem bylo zjistit, o kterou budovu se jedná a jak by bylo možné překonat systém, který Frasbura chrání. Bylo naprosto jisté, že stejný trik nemohou použít podruhé. Poprvé skočili do jeho centrály na hyperrádiové vlně a stejnou cestou zmizeli. Frasbur si jistě dal dohromady skutečnost, že se materializovali v okamžiku, kdy byl pomocí hypervysílače ve spojení s CRESTEM III

a zmizeli, když on registroval impulzy pozemské lodi. Jistě uhl, o jaké parapsychické schopnosti jde a pojistil se proti nim. Přímé spojení k němu už určitě neexistuje.

Museli si najít jinou cestu. Potřebovali hlavně trpělivost. Bylo nutné prohledat jednu budovu po druhé do nejmenších podrobností, sledovat Lemury a pokusit se uhodnout, který je s Frasburem ve spojení. Frasbur, ve skutečnosti časový agent Mistrů ostrovů, hrál roli člena vládní rady, jednoho ze 161 vládců lemurské hvězdné říše. Byl dokonce jedním z padesáti privilegovaných radů, kteří mají ve vládě tři hlasy. Kromě své funkce časového agenta se Frasbur musel naučit i roli vládního rady. To ale znamenalo, že musí mít někde svou oficiální kancelář, kam má přístup veřejnost.

V přístavu bylo několik menších kurýrních lodí a během půl hodiny přistála jen jedna a dvě odstartovaly. Provoz byl patrně

omezen na minimum. O to živěji bylo mezi budovami, kde se pohyboval nepřetržitý proud vozidel a na malých letištích přistávaly kluzáky a létající čluny všech velikostí. I zcela nezasvěcený pozorovatel musel pochopit, že na Kahalu je stav pohotovosti.

Rakal se otočil k bratrovi. Protože byli obklopeni ochranným štítem a deflektorovým polem, domlouvali se prostřednictvím interkomu v přilbách.

„Dolů!“ řekl. „Odtud už víc nezjistíme.“

Slunce mezitím zapadlo a narudlý odlesk pyramid pohasl.

Rakal najednou ucítil svědění, které se dostavovalo vždy, když se dostal do styku s elektromagnetickým polem. Byl ponořený do myšlenek tak, že uplynula drahocenná vteřina než zareagoval.

S varovným výkřikem stiskl páčku antigravu; agregát naskočil na nejvyšší výkon a Rakal vylétl vzhůru. Tronar zůstal dole.

Přesto i on okamžitě zapnul svůj agregát a ve výšce došlo k rozhovoru mezi oběma bratry.

„je tam elektromagnetické pole, patrně infračervené,“ řekl Rakal. „V každém případě - pokud jím projde tělo, je vlnění přerušeno. Domnívám se, že tu bude alarm, který oznámí každé takové přerušení.“

„ty ses zbláznil!“ zasmál se Tronar. „Pod námi je přistávací plocha. Startují a přistávají tu lodě a každá z nich by spustila poplach. A co ptáci? Chceš tvrdit, že...“

„Plavidla se jistě pohybují podle časového plánu. A ptáci - ty sis ještě nevšiml, že tu nejsou žádné ptáci?“

3.

Vztah mezi lemurským vládním radou Frasburem a jeho sluhou Korpelem byl zvláštní. Frasbur neměl ponětí, jaké k němu Korpel chová city. On sám pociťoval vůči té malé, hrbaté bytosti směr obdivu, odporu a nedůvěry.

Korpel měřil necelých pět stop a urostlému Frasburovi nesahal ani po ramena. Korpel měl vyzáblou postavu s ohromným hrbem a nepoměrně velkou hlavou. Vlasy měl krátké a černé jako smůla a veliké tmavé oči. Ústa s tenkými rty se stále stahovala k posměšnému úsměvu. Zahnutý nos byl tak velký, že by byl nápadný i u muže Frasburovy tělesné konstituce.

Korpel byl šeredné nedochůdce, navíc se oblékal podle módy,

zastaralé už před staletími a do křiklavých barev. Na dlouhých chodidlech měl střevíce s daleko vybiňující špicí. Přes ramena měl přehozenou pláštěnku, na hrudi přidržívanou sponou, jinak otevřenou a spadající až ke kolenům. Hlavu neměl pokrytou a na krku se mu houpal těžký zlatý řetěz s přívěskem ve tvaru srpů. Barvy jednotlivých kusů nebyly sladěny a celý oděv vypadal, jako by byl sešitý z haldy různobarevných hadříků.

Korpelův věk byl nedefinovatelný. Mohlo mu být třicet i šedesát. Frasburovi stačilo, že Korpel má vědomosti starého muže, spojené s výraznou inteligencí.

Mistři ostrovů dali Korpela Frasburovi k dispozici jako sluhu, když jej vyslali jako časového agenta do minulosti, vzdálené padesát tisíc let. Frasbur se Korpela nemohl zbavit, protože to byl dar a dary se nevracejí - a už vůbec ne pokud pocházejí od Mistrů ostrovů.

Frasbur si byl od počátku jistý, že Korpel má za úkol jej hlídat. Domníval se dokonce, že jde o robota, ale později se přesvědčil, že má potřeby organické bytosti.

Na hrbáčovi mu nejvíc vadil nedostatek respektu. Frasburovi jako vládnímu radovi planety Lemur příslušel titul Pán pánů a oslovení Vznešený, ale Korpel je nepoužil častěji než jednou týdně a ještě v rámci posměšné poznámky. Cítil se přinejmenším rovný časovému agentovi.

Frasbur a jeho sluha se nalézali v malé, pohodlně zařízené komnatě hluboko pod povrchem Kahala. Místnost sousedila s rozlehlými sály paměťové haly, tajné centrály časového agenta, a byla vybavená drahým nábytkem. Obrazovka nevšedních rozměrů vypadala jako okno a nabízela pohled na přístav.

„Tvoje hypotéza se nepotvrdila," pronesl Frasbur.

Zjev tohoto muže musel zapůsobit na každého: Vysoký, se sametově hnědou pletí, černými vlasy a s obličejem, ve kterém se zračila vysoká inteligence. Jeho oděv byl čistě účelový.

Korpel se zasmál. „No a co? Trocha opatrnosti navíc nemůže uškodit. Stejně mám pravdu. Všechny příznaky souhlasí."

„Všechny," opakoval posměšně Frasbur. „Chceš říct dva. Dvě neznámé lodě pronikly ochranným prstencem lemurské flotily a o několik minut později narazí důstojník před stanicí 13 na neviditelnou překážku. Zůstává hádankou, jak jsou tyto dva jevy

příčinně spojené."

Frasbur zavrtěl hlavou a postavil na stůl skleničku, ze které pil. Sklenička se ocitla vedle kovové kostky o hraně asi deset centimetrů dlouhé, jejíž povrch se matně leskl stříbřitou šedí. Z pohledu na kostku se nedalo určit, k jakému slouží účelu; patrně šlo o pouhou ozdobu.

„Člověk musí myslet a kombinovat," odpověděl Korpel. „Obě lodi byly bezpochyby pozemského původu. Nechtěly přistát, to by se chovaly jinak. Chtěly něco - nebo někoho - vysadit. Co je přirozenější než domněnka, že ten někdo je neviditelný?"

„Ale ty lodi byly ve vzdálenosti několika tisíc kilometrů!"

Korpel se vyčítavě podíval na Frasbura. „Přece jste už jednou měl návštěvu!"

Frasbur přikývl. Vzpomínka na náhlé objevení a zmizení dvou bytostí huma-noidního typu mu byla nepříjemná. Korpel se tehdy domníval, že tvorové cestovali po rádiových vlnách.

„V této souvislosti," pokračoval Korpel, „je jistě zajímavé, že čtyři minuty předtím, než důstojník narazil na překážku, bylo ze stanice 13 vysíláno hlášení pro velitele svazku, a to pomocí směrového paprsku, který křížil dráhu pozemské lodi."

Admirál Hakhat vydal na Korpelovo naléhání rozkaz, aby každý příslušník lemurské flotily hlásil i sebemenší neobvyklou příhodu. Deset pozitronních mozků zpracovávalo došlá hlášení a mezi statisíci bezcenných se konečně objevilo jedno užitečné.

„Základnu jsi opředl sítí infračerveného pole," prohlásil Frasbur. „Jaký to má smysl, když stále startují a přistávají desítky plavidel?"

„Optický signál lemurských lodí překrývá a ruší varovný signál infračerveného pole."

„Aha. Takže Pozemšťané mohou bez problémů proniknout na základnu na palubě lemurské lodi," poznamenal Frasbur.

„To jistě mohou," připustil Korpel.

„Je tu ještě druhá otázka. Jak může infračervené pole odhalit neviditelného? Jde o světlo, i když tak nepatrného kmitočtu, že je pro naše oči neviditelné."

„V podstatě existují dva typy přístrojů, které mohou způsobit neviditelnost," poučoval Korpel. „První funguje na principu vyrovnání indexu lomu světelných paprsků objektu s jeho okolím. Přístroj tohoto typu byl sestaven a úspěšně vyzkoušen zhruba před

osmdesátí lety. Změnit molekulární strukturu lidského těla tak, aby toto tělo získalo stejné optické vlastnosti, jaké má okolní vzduch, je složitý proces a vyžaduje rozsáhlé vědomosti. Jimi Pozemšťané jistě nedisponují.

Druhou možností je princip odvrácení vln. Nad povrchem objektu, který se má stát neviditelným, jsou mikroprojektor, vyzařující hyperpole. Jako každé pole nadřazené struktury, se i toto pole vytváří na základě gravitační energie. Každý projektor působí jako centrum silného gravitačního pole. Síla pole je nepřímě úměrná osmé mocnině vzdálenosti od projektoru - jde tedy o pole s velmi malým dosahem. Elektromagnetické vlny, které se dotknou objektu, jsou odvedeny stranou. Sledují pole, vyzářené mikroprojektorem, až k bodu, který je opačný původnímu bodu setkání. Tam se vlny vymaní z vlivu pole a pohybují se přímo v původním směru. Elektromagnetické vlny tak vytvářejí kolem neviditelného objektu stejné linie, jaké je možné vidět v tekutině, která oblévá nějaký předmět."

Frasbur poslouchal velmi pozorně. V technice se příliš nevyznal. Obsluhoval stovky přístrojů aniž by znal jejich princip. Jeho oborem byla politika.

„Jak tedy chceš cizince objevit?" zeptal se. „Infračervené vlny se jim tedy vyhnou. Nedojde k jejich přerušení a alarm nesepne."

Korpel energicky zavrtěl hlavou. „V okamžiku, kdy se tělo vnoří do pole, dojde k diskontinuitě. Odkloněné vlny mají delší cestu a tedy i delší čas k dosažení přijímače."

„Delší? O kolik?"

„Asi o stomilióntinu vteřiny. Přístroj by zaznamenal i přerušení o délce dese-timiliardtiny vteřiny," řekl Korpel.

„No dobrá, počkáme," zamumlal Frasbur a znovu se chopil skleničky. Křehle náhle oživila. Rudě zasvítla a zaznělo z ní zabzučení. Její stěny zprůhledněly a uvnitř se objevil obraz jižního okraje přistávací plochy.

Korpel se vzrušeně naklonil. „To jsem si mohl myslet! Přístroj ukazuje část pole, kde došlo ke kontaktu. Pozemšťané se pokoušejí dostat k základně shora."

Rakalovi bylo jasné, že infračervené pole znamená jediné: Lemurové na někoho čekají. „Vědí, že jsme tady," řekl. „Musíme počkat na přistání nějaké lodi. Pole se pravděpodobně vypíná. Pokud

se budeme držet těsně u plavidla, musíme projít."

Uplynula hodina a nic se nedělo. Noční nebe bylo pokryté spoustou hvězd, která je typická pro centra galaxií. Základna byla jasně osvětlena a provoz poněkud prořídil.

Tronar najednou řekl: „Cítím rozptýlené elektromagnetické pole - ultrakrátké vlny."

Rakal zpozorněl. Věděl, že Tronar je citlivější a rychle se zeptal: „Odkud? Musíme se dostat blíž."

Společně se dostali asi dvacet metrů nad zrádný koberec infračerveného pole. Zdálo se, že se blíží ke zdroji záření, protože impulsy cítil už i Rakal. Prohlédli si pozorněji budovy pod sebou a na střeše jedné z nich objevili malou VKV anténu.

„Takhle to bude pohodlnější," poznamenal Tronar.

„Na něco podobného jsem myslel už dávno a koncentroval jsem se, jestli nezachytím vyzařování krátkých vln. Nikde nic nebylo. Není to podivné?"

„Přinejmenším jako skutečnost, že tu nejsou žádné ptáky."

Bratři se zastavili nad střechou a světili se rádiovým vlnám.

Korpel na okamžik odešel a vrátil se velmi rozčilený.

„Co je?" chtěl vědět Frasbur a napřímil se ve svém křesle.

„Nařídil jsem, aby se až do odvolání ze základny nevysílalo. Všichni to respektují, jen jeden ne!"

Frasbur vyskočil. „Bylo by na čase, abys mi řekl, o co jde." .

„To všechno je jen pro vaši bezpečnost, Pane pánů," odpověděl hrbáč. „Musel jsem jednat, nebyl čas na informace. Od počátku bylo jasné, že tato základna bude cílem Pozemšťana, který chce odhalit tajemství času. Proto jsem nechal zahalit základnu do infračerveného pole, abych zjistil místo, kudy cizinec pronikne."

„A přístroj ti to místo ukázal."

„Místo ano, ale Pozemšťan neprošel. Patrně ucítil past. Vžijte se do pozice pozemského velitele. Může poslat na Kahalo kohokoliv, ale mezi svými muži má dva, kteří tu už byli a taky se tu vyznají. Logicky pošle ty dva."

Frasbur souhlasně přikývl.

„Oba disponují zvláštními schopnostmi. Mohou cestovat po rádiových vlnách a to znamená, že tyto vlny cítí. Infračervené vlny jsou v podstatě totéž jako rádiové. Počítal jsem s tím, že vetřelec by mohl použít rádiového spojení a proniknout přes ochranné pole, a tak

jsem vydal zákaz vysílání. V jednom případě byl zákaz přestoupen."

„Jinými slovy," poznamenal Frasbur, „Pozemšťané získali možnost nepozorovaně proniknout na základnu." Obvyklá lhostejnost v jeho tváři byla vystřídána vážným výrazem. „Řekni admirálovi Hakhatovi, ať toho radiooperátora pošle do služby na strážní lodi!" nařídil Korpelovi.

Hrbáč se šeredně ušklíbl. „Skvělý nápad! Jen se obávám, že mě Hakhat v tomto bodě nevyslyší."

„Pokud nepřistoupí na toto řešení, dám mu rozkaz, aby toho muže osobně zastřelil!" zařval Frasbur. „Počkej! Ještě něco! Je tvoje genialita už vyčerpaná?"

„ne, ne. Mám řadu alternativních plánů. První se právě uskutečňuje. Pozemšťan bude do tří hodin v pasti."

„Mluvíš o jednom, ale mě navštívili dva."

„Myslím na to," usmál se vychytrale Korpel.

Stáli v malé budově, ve které se materializovali. Napravo od ní čněla do výše asi sto metrů věžovitá stavba s osvětlenými okny. Rakal se rozhlédl.

„Musíme naslouchat lidem a mít oči otevřené," řekl. „Někdo se jistě o Frasburovi zmíní."

Věž měla dva protilehlé vchody, z východní a západní strany. Obloukovitou branou bylo vidět vstupní halu s mnoha šachtami antigravitačních výtahů a robotem ve funkci vrátného. Pokud Lemurové mysleli jako jejich pozemští potomci, tento robot nanejvýš bděl nad mechanismem dveří, podával informace nebo zprostředkoval spojení s kanceláři.

Otevírací mechanismus na neviditelné muže nereagoval. Rakal a Tronar museli počkat, až ke dveřím přistoupí Lemur.

Nalevo od vchodu byla informační tabule. Na černém podkladu svítila písmena desítky různých informací. Jedna budila pozornost jasně rudou barvou i svítivostí. Celá posádka vlajkové lodi se naučila tefrofskému jazyku i písmu, a protože šlo v podstatě o modifikaci lemurského jazyka, Rakal dokázal přečíst text. Po prvních slovech pochopil jeho důležitost.

„Všichni důstojníci od zástupců kapitánů lodí výše se po ukončení středního strážního období dostaví do vstupní haly budovy 243. Vládní rada Frasbur z Lemuru bude hovořit o vývoji válečné

strategie."

„Musíme najít budovu 243 a zjistit, co znamená časový údaj," zhodnotil situaci Tronar.

„Jde o dobu za pět našich hodin," odpověděl Rakal.

„Jak to můžeš vědět?"

„Pozorovali jsme poslední střídání stráží. Došlo k němu před třemi hodinami. Označení „střední" znamená, že strážní období jsou tři. Na Zemi by každé období trvalo osm hodin, zbývá jich tedy pět, pokud používají pozemský čas."

Rakal se začal rozhlížet. Na stěně naproti vchodu byla menší brána, stejného obloukovitého tvaru jako portál, a nad ní byly na zlatě se lesknoucí tabulce tři lemurské znaky. Jednalo se o číslice. Lemurské písmo se četlo zprava doleva.

Rakal viděl jedničku, šestku a sedmičku. Lemurové používali dvanáctkovou soustavu s 12 základními číslicemi. První číslice na bráně - jednička, tedy neznamenalastovky, ale stočtyřiačtyřicítky (tedy $1 \times 12 \times 12 = 144$). Druhá - šestka, nevyjadřovala desítky, ale dvanáctky ($6 \times 12 = 72$). Třetí - sedmička, vyjadřovala v obou systémech jednotky ($7 \times 1 = 7$). Číslo 167 ve dvanáctkové soustavě tedy odpovídá číslu 223. Ale to jen tak na okraj.

Když vycházel další návštěvník, bratři využili příležitosti a pronikli ven. Letěli těsně nad zemí a hledali uvedenou budovu. Šlo o komplex staveb poblíž jižního okraje přistávací plochy. Bylo tu více vchodů, ale jen jeden vedl do haly. Rakal se podíval na hodinky. Hledání jim zabralo více než hodinu. Pokud byly jejich domněnky správné, měli ještě čtyři hodiny času.

Vznesli se nahoru na střechnu, kde o ně hned tak někdo nemohl klopýtnout, a brzy oba usnuli.

4.

Když se probudil, na východním obzoru se objevil první stříbrný proužek. Dole už parkovaly dva vozy a třetí se blížil. Rakal rozeznal kluzák s lemurskými důstojníky.

Oba bratři sestoupili těsně podél zdi a sotva se jejich nohy dotkly země, přiblížilo se další vozidlo s deseti důstojníky.

Rakal a Tronar společně s nimi pronikli do haly. Důstojníci se vzrušeně bavili v malých skupinkách, rozptýlených po celé hale, která se pozvolna plnila.

Bylo načase vypnout ochranné pole, aby Rakal a Tronar mohli naslouchat. Od tohoto okamžiku je chránil už jen deflektor, který je činil neviditelnými. Bratři se stáhli do odlehlého koutku. Už dávno si nemysleli, že Lemurové nepřikládají malé nevysvětlitelné události žádný význam.

Rakal přemýšlel. Frasbur byl informován o jejich příchodu - o tom svědčilo infračervené ochranné pole. Pozvání na konferenci bylo až příliš nápadné a nejspíš šlo o past. Svěřil se Tronarovi, který odpověděl s hlubokým povzdechem. Věděl, že v podobném případě je nebezpečné, aby šli dál oba.

„Ano,“ řekl smířeně. „Půjdu já. Co mám dělat?“

„Poslouchat, co bude Frasbur říkat. A dávej pozor, nejspíš to je skutečně past.“

„Co když ne?“

„Počkáš na konec konference a dáš mi signál pomocí mikrokomu. Přijdu za tebou.“

„To je příliš riskantní. Mikrokom by mohli zaměřit.“

Rakal to nepovažoval za pravděpodobné, protože se jednalo o slabý a velmi krátký impuls. Tronar nakonec souhlasil. Bratři se tak ponořili do svých plánů, že si přestali dávat pozor na okolí. Od okamžiku, kdy vypnuli svoje ochranná pole, slyšeli šum mnoha hlasů, ale najednou bylo ticho a všichni důstojníci salutovali.

Vstoupil admirál Hakhat a odměřeně poděkoval na pozdravy. Šlo o velmi výraznou osobnost. Byl vysoké postavy se stříbřitě šedými vlasy a pečlivě pěstěným stříbrným vousem. Nijak neztrácel čas, postavil se doprostřed haly a promluvil:

„Vládní rada Frasbur svolal toto setkání velmi narychlo. Jsem si jistý, že pro to měl dobrý důvod. V průběhu válečných operací, ze kterých na Kahalu vidíme jen zlomek, nejspíš došlo k událostem, které nás přinutí přepracovat dosavadní taktické plány.“

Prosím, abyste si uvědomili, že se nejedná o instruktaž, které se účastníme před startem. Jsme si vědomi vysokého postavení a vlivu vládního rady a já vás osobně žádám, abyste se chovali podle toho. Toto není schůzka, během které se kladou otázky. Budeme poslouchat. To je vše.

Následujte mě do sektoru pět, úsek čtyři, kde na nás čeká vládní rada.“

Rakalův mozek horečně pracoval. Podle jeho názoru se jednalo o

past. Admirál o ní určitě nevěděl, jinak by nepoužil tak silná slova.

Hakhat vstoupil do antigravitační šachty a důstojníci jej následovali. Jak se dalo očekávat, u výtahu nastala tlačení. Konečně zmizel i Tronar a pro Rakala nastala nepříjemná doba čekání.

Lov na člověka!

Korpel překypoval nadšením. Toto bylo jeho pravé řemeslo.

Sluhou časového agenta a vládního rady Frasbura se stal díky schopnosti nenávidět tak, jak to nedokázal nikdo jiný. Korpel byl příslušník rasy, žijící v oblasti jádra Mlhoviny Andromedy. Tato rasa byla Mistry ostrovů ujařmena a až na několik jedinců vyhlazena. Korpel unikl katastrofě, protože včas pochopil, odkud vane vítr, a přešel k Mistrům.

K podmanění jeho rasy došlo krátce po příchodu Mistrů ostrovů do Andromedy. Příslušníci Korpelovy rasy se dožívali věku sto tisíc pozemských let. ke katastrofě došlo před více než polovinou této doby, ale nenávisť vůči Mistrům ostrovů a všem lidem z planety Lemur nebo Země nijak neochabla.

Myslel si, že nikdo neprohlédl jeho masku úslužného poddaného a Mistři ostrovů ho u této domněnky nechali. Jeho nenávisť jim byla velmi užitečná. Nikdo by časového agenta nestřežil lépe než Korpel, který nenávidí vše, co pochází z jedné nepatrné planety na okraji Mléčné dráhy. .

A nebylo nikoho lepšího, kdo by se mohl pustit za neviditelným Pozemšťanem, i když tohle Mistři ostrovů nemohli předvídat.

Korpel nevěděl o pravých důvodech svého zaměstnání u Frasbura a stejně tak neměl ponětí, že má pod lebeční kostí nepatrný aktivátor, který by zničil jeho mozek při jakémkoliv jednání proti příkazům nadřízených.

Hrbáč stál za stěnou veliké haly, do které Frasbur pozval důstojníky, aby jim sdělil nové informace týkající se války s Haluťany. ve skutečnosti žádné nové informace neexistovaly a schůzka měla posloužit Korpelovým záměrům. Stěny sálu byly zhotoveny z odlehčeného plastu, který propouštěl rentgenové paprsky, ale pro optické paprsky byl neprůchozí. Korpel měl k dispozici generátor rent-

genových paprsků, několik měřicích přístrojů a tři obrazovky,

pomocí kterých viděl místnost.

Před sebou měl přístrojový pult s pěti dalšími monitory a za protějščí stěnou sálu měl přijímače rentgenového záření. Jeho plán byl jednoduchý. Byl si jistý, že Pozemšťané dosahují neviditelnosti pomocí deflektorů. Rentgenové vlny jsou energeticky daleko silnější než světelné. Deflektorový štít je sice v místě dopadu odkloní stejně jako slabší vlny optické, ale podrží je kratší dobu. Zatímco světlo se vymaní z vlivu deflektorového pole na místě protilehlém k místu dopadu a pokračuje ve svém původním směru, rentgenové paprsky se z vlivu pole uvolní dříve a od místa dopadu se šíří směrem, který s tímto místem svírá pravý úhel. Hypotetická bytost s rentgenovými očima, která by měla neviditelného mezi sebou a zdrojem rentgenového záření, by ze směru, kde neviditelný stojí, nepřijímala žádné záření. Ono místo by ve srovnání s okolím bylo tmavší a tato temnota by vykreslovala obrysy deflektorového pole.

Korpelova metoda byla založena na tomto jevu. Přejížděl generátorem zleva doprava a očekával, až se na obrazovce objeví temná skvrna.

Důstojníci pomalu plnili sál a usedali. Před čelní stěnou stál řečnický pult a za ním projekční plocha.

Tronar zůstal u dveří. Podezřavě si prohlížel podlahu, stěny i strop, ale nezpozoroval nic podezřelého. Šál byl osvětlený čtvercovými fluorescenčními plochami v úrovni stropu, stěny byly z umělohmotného materiálu a beze spár.

Pak jeho pozornost upoutalo něco jiného. ve stěně za řečnickým pultem se rozevřel otvor, ze kterého vyšel urostlý, jednoduše oděný muž. Tronar jej okamžitě poznal. Byl to Frasbur.

Admirál Hakhat mu podal hlášení, které Frasbur přijal s odměřeným pokývnutím. Ihned se postavil za řečnický pult, přelétl shromáždění zamyšleným pohledem a spustil:

„Účast na tomto shromáždění jsem omezil na nejvyšší důstojnické hodnosti. To, co vám chci sdělit, se týká našeho zásadního postoje k válce, nikoliv omezeného okruhu úkolů a povinností. Mladí důstojníci obvykle nejsou schopní pohlédnout za horizont své osobní zodpovědnosti.

Ať se budeme bránit tomuto poznání jakkoliv, ať je naše povinnost jakákoliv, musíme pohlédnout do očí skutečnosti a učinit vše ve prospěch lemurské rasy. Rozhodnout se, co je přínosem,

můžeme až po vyjasnění situace. Ta je následující: ,

Válku s Halut'any nemůžeme vyhrát."

Tronar zpozorněl. Frasbur svolal důstojníky, aby jim sdělil nové strategické plány, alespoň tak zněl text pozvání. Ale to, o čem mluvil, nebylo nic nového. I poslední vojín věděl, že válka je ztracená a úkolem flotily bylo už jen zdržovat, aby se co největšímu počtu Lemurů podařilo uniknout pomocí šestiúhelníkového transmiteru do bezpečí sousední galaxie.

Někteří důstojníci si vyměňovali pohledy. Byli překvapení stejně jako Tronar. Mutant už neposlouchal, protože věděl, že to je past. Někde za stěnou jsou jistě přístroje, které jsou schopné odhalit deflektorové pole.

Tronar věděl, že musí zmizet. Bylo mu docela jedno, co si pomyslí důstojníci, když se dveře zdánlivě bezdůvodně otevrou.

ve vzdálenosti pěti metrů od vchodu ucítil svědění, které dobře znal. Dostavovalo se vždy, kdy se nalézal v dosahu elektromagnetických vln. Na okamžik znehybněl, protože nevěděl, co si má myslet. O viditelné světlo nešlo a jev byl velmi intenzivní.

Dlouho neuvažoval a veškeré jeho jednání ovládla potřeba zmizet. Tady se mu nabízela ideální cesta. Zavřel oči a svěřil se elektromagnetickým vlnám.

První, co opět ucítil, byla nemožnost pohybu. Ještě byl omámený skokem, ale napjal svaly a roztáhl ruce.

Zlý sen se stal skutečností. Nemohl se pohnout. Così jej obklopilo těsně jako druhá kůže a drželo na místě. Mohl jedině otevřít oči.

Viděl, že je v malém prostoru, osvětlenem jen dvěma monitory, na kterých byl přenášén obraz sálu. Pod obrazovkami byl malý panel s řadou ovládačů a pěti dalšími obrazovkami, z nichž čtyři byly mimo provoz a na páté se z mlhavého obláčku začaly rýsovat tvary mužské postavy.

„To jste vy!" zazněl chladný, vysoký hlas ze tmy.

Tronar se chtěl otočit, ale nemohl. Musel počkat, až se neznámý objeví v jeho zorném poli. Nedal na sebe dlouho čekat.

Tronar nikdy neviděl tak šerednou bytost. Cizinec byl humanoidního typu, ale sražený, malé postavy, téměř trpaslík s ohromným hrbem. Chodidla měl neúměrně velká a stejnou disproporcí působila hlava.

„Jsem Korpel," představil se hrbáč. „Dostal jsem za úkol vás

najít. Přilákal jsem vás sem a rentgenové paprsky mi ukázaly, kde jste. Vaše reakce znám. Jste Pozemšťan a chabé myšlenkové pochody Pozemšťanů jsou velmi průhledné. Věděl jsem, že použijete záření k úniku a nebudete přemýšlet, odkud paprsky vycházejí a k jakému účelu slouží. Nemýlil jsem se."

Trpaslík byl tak odporný, že se Tronar musel přemáhat, aby dokázal jasně myslet. Na obrazovce mohl sledovat, jak Frasbur hovoří k důstojníkům. Korpel pokračoval:

„Všechno proběhlo podle plánu a domnívám se, že ani později nenastanou těžkosti. Ani tehdy, až se vás zeptám, jestli jste tu sám nebo s bratrem. Nyní nemusíte odpovídat, chci vás jen připravit. Počítám s tím, že necítíte potřebu mi vyhovět. Znáím metody, které přimějí k řeči i nejzatvrzelejšího a nic vám nepomohou veškeré síly nebo třeba drogy, které jste případně požil..."

Jeho hlas nepozorovaně přešel do rytmického, houpavého tónu a Tronar se začal cítit dobře. Najednou si nebyl jistý, jestli tuto scénu skutečně prožívá; zorné pole se zúžilo, jako by se díval na svět přes trubku a předměty se vzdalovaly. Dokonce i Korpelův hlas přicházel tou trubkou a byl stále tišší.

Pak najednou neviděl nic. Měl pocit pádu a na čele mu vyvstal pot. Padal do propasti a jediným spojením se skutečností byl Korpelův hlas:

„Toto je nejnižší stupeň prožívání strachu. Cítíte nutkání říct všechno, co víte jen abyste se zbavil toho strachu. A představte si, jak asi bude vypadat nejvyšší stupeň!"

Tronar cítil, že to je pravda. Najednou pocit pádu zmizel, opět bylo světlo a před ním stál šeredný hrbáč.

„Tato představa vás snad učiní povolnějším. Prozatím zůstanete pod mou ochranou."

5.

Rakal přijímal emoční vyzarování svého bratra se stále stoupajícími obavami.

Cítil, že krátce po Frasburově příchodu byl Tronar velice překvapený a zaregistroval i náhlý příval strachu, patrně ve chvíli, kdy si Tronar uvědomil situaci. Následoval charakteristický impuls, který znamenal, že se Tronar světil elektromagnetickému záření a opustil původní místo.

Další děj byl nedefinovatelnou směsí vjemů a jediné, co z toho

Rakal dokázal vyčíst, byla skutečnost, že se Tronar nalézá v nebezpečí. Cítil návaly nechuti, odporu, strachu, paniky a dokonce cosi blížícího se hrůze ze smrti.

Pak došlo ke zlomu a od Tronara přicházely sotva pochytilné nekoordinované impulzy. Bylo jisté, že Tronar není při vědomí a Rakalovi nezbývalo než čekat. Past sklapla a Rakal se cítil vinen. Byl to on, kdo poslal bratra k Frasburovi.

Zatím zůstal v hale. Venku vyšlo slunce a provoz zesílil. Rakal se pokoušel zachytit nějaké rádiové vlny, ale všechny vysílače na základně byly mimo provoz. Protože flotila byla ve válce, odmlčení vysílačů se dalo vysvětlit pouze tím, že Frasbur zná nezvané návštěvníky. Bratry Woolverovy už viděl a uhodl, že Pozemšťané použijí k průniku na Kahalo osvědčený pár. Proto dal přerušit vysílání.

Frasbur si tedy byl jistý svou věcí. Musel vědět, že na Kahalu je ještě jeden vetřelec a bude ho chtít zneškodnit.

Budou vyslýchat Tronara. Nebylo pochyby, že Lemurové disponují prostředky, pomocí kterých se dovedí pravdu.

Jaké informace může Tronar Frasburovi poskytnout? Signál, jímž se dvojčata domlouvají a po jehož odeslání se Rakal dostaví na místo, odkud signál vyšel.

To ovšem bylo to nejmenší. Rakal byl s Tronarem v emocionálním kontaktu a vycítil by, jestli bratr odeslal signál nuceně nebo dobrovolně. Ovšem Frasbur jistě myslel i na nejmenší detaily a neušlo mu toto emocionální spojení dvojčat.

Existovalo jediné východisko, ale Rakal si nebyl jistý, jestli ho bude schopen. Musel by zaměřit Tronarův mikrokó, ale neměl na to přístroje. S mikrokó, který měl k dispozici, mohl provést jen primitivní orientaci. Tronarův signál nebude trvat ani tři vteřiny. V tak krátkém časovém úseku nebude zaměření možné.

Důstojníci se pomalu začínali rozcházet. Rakal se přiblížil, aby si mohl poslechnout, co říkají. Bavili se nahlas a bez zábran. Z jejich poznámek vyplynulo, že jim Frasbur neřekl nic nového a že se cítí okradeni o drahocenný čas.

Cestou k východu se mnozí zmínili o tom, že nechápou smysl této schůzky a vyslovili názor, že původně mělo být řečeno něco docela jiného, což se z neznámého důvodu neuskutečnilo. Jiní se domnívali,

že Frasbur se prostě rád poslouchá a jen z tohoto důvodu je svolal.

Jediný, kdo znal pravou příčinu, byl Rakal. Věděl, že schůzka byla jen pastí. Frasbur nevěděl nic nového - jen potřeboval chytit pozemského agenta - a to se mu podařilo.

Rakal se necítil bezpečný už ani ve vstupní hale. S poslední skupinou důstojníků pronikl ven a na okraji přistávací plochy zapojil antigrav. Vznášel se v malé výšce nad zemí a o půl kilometru dál opět sestoupil.

Musel se připravit na osvobození Tronara z Frasburových rukou.

Tronarovi šlo o život. Utíkal po rovině, pokryté našedlým pískem, kterou nízko stojící slunce zalévalo nelidským žářem. Tronar byl nahý a žhavý písek ho pálil do chodidel. Za sebou slyšel supění tvorů, kteří jej pronásledovali.

Jedinkrát se otočil a zahlédl bytosti, vzešlé jakoby ze zlého snu, se změtí výrůstků a tykadel, pomocí kterých se pohybovaly s neuvěřitelnou obratností. Nemohly být inteligentní, jinak by ho nehonily tímto způsobem, ale byly rychlé a vytrvalé.

Tronar neměl žádnou zbraň, nic, čím by se mohl bránit nebo dopravit do bezpečí. Cítil, jak mu zrnka písku vnikají do úst a nosu a pálí, jako by polykal oheň. Každé vdechnutí bolelo, svaly už necítil. Kladl nohy jednu před druhou jen mě-

chanicky a k pohybu jej nutil strach před těmi bytostmi.

Poušť se zdála nekonečná. ve zlomku vteřiny mu mozkiem problesklo vědomí, že útek nemá smysl, že neexistuje místo, kde by se mohl skrýt, ale utíkal dál -jako stroj.

Bestie se přiblížily natolik, že cítil na šíji jejich dech. Najednou klopýtl. Viděl ďábelské lebky s rudě svítícíma očima a cítil pach šupinatých těl. Vztáhl ruce na obranu. A najednou ho uviděl.

Zahlédl ho přes klubko spletených údů a věděl, že Rakal je v bezpečí, protože ty odporné bestie útočí jen na něj. Tronar se najednou nadzvedl a vykřikl: „Dejte mi pokoj a starejte se o toho druhého! Nechte mě...!“

Obraz vybledl, žár slunce pohasl, světlo se změnilo. Tronar byl zase na lehátku a jeho tělo spojené barevnými kabely s neznámými přístroji, rozestavenými kolem lehátka.

Mezi přístroji proklouzla hrbatá postavička.

Tronar se zděsil. Pochopil, že prozradil Rakala.

Korpel si nenechal ujít příležitost k vysvětlení své metody výsledku.

„Naroubování libovolného obsahu vědomí dává subjektu tohoto nakládání zažít věci, které si pro své specifické cíle vybral ten, kdo výslech řídí. Vás bylo nutné dostat do situace, ve které budete připraven zradit i svého nejbližšího. Přesně to jste udělal. Víím, kde váš bratr je a jak ho dostanu sem.“

Tronar vyskočil. Nebyl nahý, jak cítil v představách, trpaslík mu vzal jen zbraně a bojový oblek. Bránit se mohl jen rukama.

Korpel ustoupil. „Jen tak dál, Pozemšťane!“ zvolal.

Tronar měl k hlavě a ramenům připevněné barevné kabely. Jak sklouzl z lehátka a dotkl se země, projela jeho tělem bolest tak intenzivní, že bezmocně padl na zem a téměř ztratil vědomí. Na rtech cítil krev a v uších mu hučelo.

Pak zaslechl Korpelův smích. Trpaslík byl nadšením celý bez sebe. Smál se tak, jako by ve svém životě neviděl nic směšnějšího.

Tronar vstal. Kabely se stále ještě pohupovaly za jeho tělem, ve kterém cítil bolest. Zlost už z něj vyprchala a byla vystřídána chladnou, uvážlivou nenávistí.

Díky bolesti vystřízlivěl a rozum nabyl vrchu. Pochopil, že v této chvíli nemůže proti trpaslíkovi podniknout vůbec nic. Zradil Rakala a pokud chce tuto vinu napravit, musí si zachovat jasnou hlavu. Skrček měl z jeho bezmocného vzteku neskrývané potěšení, a to ho jen utvrzovalo.

Tronar se vrátil na lehátko. Chvěl se napůl bolestí a napůl přemáhaným vztekem, ale rozum mu pracoval na plné ob-

rátky. Pochopil Korpelův způsob. Zablokoval mu vědomí a v povědomí vyvolal obrazy a pocity, o kterých vyslýchaný věřil, že je skutečně zažívá. Tím, že tato metoda pracuje s podvědomím, je pro ni snazší aktivovat pudy, které by za normálních okolností byly potlačeny rozumem vyslýchaného. V tomto případě Tronar slepě následoval pud sebezáchovy a věřil, že mu jde o život. Halucinace byla o to úspěšnější, že odpovídala skutečnosti - on byl zajatý a Rakal mimo nebezpečí.

Tronar nedokázal odhadnout, kolik toho prozradil. Mluvil, ale nevzpomínal si, co řekl. Jisté bylo jen to, že Korpel dostal, co chtěl, jinak by neztrácel drahocenný čas něčím tak bezcenným jako je

vysmívání se oběti.

Tronar se původně s Rakalem domluvil na odeslání krátkého signálu, jakmile Tronar nalezne Frasburův úkryt. Bylo celkem snadné představit si, co Korpel podnikne jako další krok. Dá domluvený signál, Rakal padne do pasti a bude zneškodněn stejně jako jeho dvojče.

Rakal neztrácel čas. Každou chvíli mohl přijít signál, na který čekal.

Pod pláštěm neviditelnosti si z hromady šrotu na okraji přistávací plochy vybral kovovou tyč. Byla tenká a tak zrezivělá, že se barvou nijak nelišila od okolí. Rakal svou laserovou zbraní vyhloubil otvor v hladké slitině povrchu letiště a zasunul do něj tyč. Pak se vzdálil, ale nespouštěl tyč z očí.

Ze svého místa si zaměřil tyč, zapojil mikrokom na nejnižší výkon, navlékl se na hypervlny a materializoval se těsně vedle tyče. Provizorní anténa .fungovala. Od okamžiku, kdy se moduloval na hypervlny do chvíle, kdy se mohl opět podívat na hodinky, uplynulo jeden a půl vteřiny. To bylo důležité zjištění. Znamenalo, že zdaleka není vše ztraceno.

Měl spolehlivý fixní bod a věděl, že se k němu dostane v co nejkratším čase.

Tím byly přípravy skončeny a zbývalo obrnit se trpělivostí.

Slunce stoupalo. Rakal neaktivoval ochranné pole, aby mu neunikl ani nejmenší šum, a začalo mu být horko. Nechtěl zapojit ani klimatizaci, aby odrušení generátoru nezkreslilo signál, na který čekal.

Na základně panoval stejně malý provoz jako minulého dne. Celé hodiny nepřistála ani neodstartovala jediná loď. Budovy a rudě se lesknoucí pyramidy tu stály v tak mírumilovném tichu, jako by se válka s Halut'aný odehrávala v jiné galaxii.

Horko a ticho uspávalo. Rakal vstal, aby se vzpamatoval.

Najednou jej zasáhla úplná smršť emocí. Tronar byl při vědomí! Rakal se zastavil a zavřel oči, aby se lépe orientoval. Příjem byl nejasný. Tronar patrně nebyl pánem svých smyslů, ale cítil strašlivý strach. Do smrtelné hrůzy se mísila jiskřička naděje asi jako by Tronar byl na útěku.

Pak došlo k náhlému obratu. Strach zmizel, vystřídal jej úžas a do něj se vmísil vztek a zahanbení. Vztek nabyl vrchu a stal se natolik

intenzivním, že Rakal pocítil bolest. Konečně se Tronar ovládl. Pro Rakala nebylo nesnadné pochopit, že jeho bratr byl podroben výslechu. Lemurové měli metody, kterým nelze vzdorovat. Rakal věděl i to, že Tronar prozradil smluvený signál.

Rakal podnikl krátký pokus obrátit na sebe Tronarovu pozornost. Kousl se do jazyku a pocítil bolest, kterou by bratr za normálních okolností musel pocítit. V tomto stavu ale byl natolik zaměstnán vlastními myšlenkami, že nic necítil.

Rakal naslouchal. Smluvený signál musel přijít každou chvíli.

Tronar byl překvapený. Napětí, ve kterém se nalézal, náhle polevilo. Měl pocit volnosti a bezstarostnosti.

Rozhlédl se. Trpaslík zmizel. Místnost, podobná ohromné hale, byla i se všemi svými přístroji úplně tichá. Tronar se v duchu ptal, kde asi tato hala leží a s pobaveným údivem musel konstatovat, že necítí nenávist ani k Frasburovi, ani ke Korpelovi. Sice si vzpomínal, že trpaslíka ještě nedávno nenáviděl a v podvědomí se bránil tak náhlé změně, ale nenadálá vlna důvěry mu bránila myslet na tyto problémy.

Stále ještě byl připojený k barevným kabelům, kterými proudila víra a naděje. Přístroje, ze kterých vycházely, byly psychogenerátory, schopné vybavit v podvědomí subjektu libovolné vjemy. V tomto okamžiku předávaly bezstarostnost.

Bylo jasné, proč. Korpel se během výslechu dověděl o emocionálním kontaktu dvojčat. Pochopil, že Rakal nezareaguje na signál, pokud bude Tronar pocíťovat vztek nebo nebezpečí.

Pro Korpela to znamenalo jen otočení jednoho ovladače. Zajatec se nalézal v požadovaném stavu.

Rakal zareagoval ve stejném okamžiku, kdy přijal signál. Každý svůj pohyb si mnohokrát vyzkoušel a činil jej podvědomě.

Jakmile ucítil hyperimpuls, zvedl pravou ruku. Na stupnici náramkového mi-kroku se pohybovala ručička poloho-vače antény a ustálila se na hodnotě 032126. Pak Rakal aktivoval svůj vlastní vysílač a skočil. O vteřinu a půl později stál u své provizorní antény. Procedura se opakovala. Hyperimpuls, který jej měl vyvést do Frasburovy sféry vlivu, ještě působil. Ručička se tentokrát ustálila na čísle 035124.

Rakal nic neriskoval. Aretoval ukazatel směru antény na poslední hodnotě. Pak vytáhl z kapsy fólii a poznamenal si hodnotu, kterou si

zaměřil před skokem. Opsal si druhou hodnotu a uvolnil aretaci ukazatele.

Číslo představovala klíč k určení úhlu, laterální a longitudinální údaj zachycující pozici antény. S výsledky měření ze dvou různých míst byl Rakal schopen určit směr a vzdálenost bodu, ze kterého vyšel zrádný signál.

Hlavně potřeboval znát směr. Intenzitu impulzů, kterému se měl svěřit, chtěl odměřit tak, aby se ocitl v bezprostřední blízkosti cílového místa. Musel si být jistý, že jeho cesta skončí v bodě, který není příliš vzdálený od Tronarova místa pobytu.

Dešifroval číselný kód úhlu a určil vzdálenost. Pak nasměroval anténu mi-krokomu. Po dobu několika vteřin otálel a přemýšlel, co se stane, když se skok nepodaří.

Konečně zavrhl zbytečné uvažování, zmáčkl tlačítko vysílače a svěřil se vlnám.

Nekonečná blaženost byla ta tam a vystřídal ji pocit prázdnoty a viny. Tronar opět nenáviděl Korpela a věděl, že musí zničit Frasbura.

Byl zmatený, ale nepřiměl se k zamyšlení, co způsobuje tak náhlou změnu pocitů. Ze tmy vyrazil Korpel, vrhl se k přístrojům a s křikem otáčel knoflíky.

„mě neošidíš, Pozemšťane! Dávám ti dvě minuty, a pak budeš litovat!"

Byl celý bez sebe zuřivostí. A jak popadl za páku, Tronarovým tělem projela palčivá bolest. Chtěl vyskočit, ale barevné kabely byly najednou pevnější než ocelová pouta. Krev mu tepala ve spáncích s takovou silou, že ji vnímal jako údery kladiva.

Do toho rámusu pronikal Korpelův fistulový hlas. Tronar se později ptal sám sebe, jak mohl mučení vydržet, ale odpověď nenalezl. Náhle bolest polevila a hrbáč vztekle zasyčel:

„Tohle byl jen předkrm. Nějak se ti podařilo obstát a zalhal jsi. Tvůj bratr se měl materializovat už před dvěma minutami."

Tronar chtěl potvrdit, že řekl pravdu, ale nevypravil ze sebe ani hlásku. Trýznivá bolest jej úplně ochromila.

„Máš ještě jednu a půl minuty," řekl Korpel. „Pak začne psychogenerátor pracovat. Všechno, co jsi dosud zažil, bylo proti tomu, co přijde, dětinskou hříčkou."

Tronar zavřel oči. Nemohl snést pohled na ten šeredný obličej.

Znovu se pokusil promluvit a tentokrát ze sebe vypravil: „Jsi nejodpornější stvoření, jaké jsem kdy viděl.“

Korpel hystericky zaječel, vrhl se k přístrojům a jak popadl páku, Tronar napjal svaly.

Pak se stalo něco nevysvětlitelného. Ruka, kterou chtěl Korpel pohnout s pákou byla vymrštnuta do výšky s takovou silou, že se trpaslík otočil kolem své osy. Na okamžik zůstal stát a užasle a ustrašeně se ohlížel.

Pak zaječel a rozběhl se, ale něco nebo někdo mu stál v cestě. Klopýtl, upadl na zem a cosi jej zvedlo. Korpel se kroutil, ale sevření zřejmě nepovolilo.

Než se Tronar vzpamatoval, zazněl hlas:

„Tímto by představení mohlo skončit.“

Za Korpelem se vzedmulo cosi, co vypadalo jako ohromná mýdlová bublina. Z ní vystoupil Rakal. Oběma rukama držel hrbáče.

Rakal se materializoval z krytu neznámé aparatury, stojící u stěny haly. Neměl čas se orientovat, ale poznal hlas svého bratra.

Slyšel hrozby i Tronarovu odpověď a viděl, jak se skřet vrhá k přístroji. Nepotřeboval nijak velkou představivost, aby uhodl, co ta cizí bytost zamýšlí.

Rakal jej nenechal spustit psychoge-nerátor, nastavil mu nohu a podržel jej za ramena. Teprve pak vypnul deflektor.

Tronar vyčerpaně spočíval na lehátku a sotva slyšitelně zašeptal: „Jsem ti moc vděčný, bratře!“

Rakal nepouštěl trpaslíka, ale druhou rukou zkusil odtrhnout sondy z Tronarova těla. Teprve když je všechny odstranil, zeptal se: „Kdo to je?“

„Korpel,“ odpověděl Tronar. „Nejodpornější stvoření, jaké jsem kdy viděl. Nevím přesně, jakou tu má funkci, ale nejspíš patří k Frasburově bezpečnostní službě.“

Rakal natáhl ruku, aby viděl trpaslíkovi do tváře, a řekl:

„Tady tomu muži chybí některé součásti výstroje. Rád bych věděl, kam jsi je dal.“

Korpel na něj vrhl rychlý, nenávistný pohled.

„A dále chci vědět, kde je Frasbur a jakou roli hraješ u jeho dvora.“

Korpel trhl rameny.

„Vím, že nemáš v úmyslu zodpovědět moje otázky," začal Rakal konverzačním tónem, „naštěstí tu máš odpovídající výbavu." Jediným trhnutím zvedl trpaslíka na lůžko a začal přikládat sondy na jeho tělo. Korpel ječel, ale čím víc sebou házel, tím pevněji se kabely přísá-valy k jeho tělu.

Rakal přistoupil k přístrojům.

„Hloupy Pozemšťane! Nikdy nepochopíš, jak je máš obsluhovat!" křičel Korpel.

Rakal neodpověděl. Věděl, jak pracují psychogenerátory. Princip je daný a na použité technologii nezáleží. Přečetl si několik lemurských nápisů pod ovládači a měřící aparaturou a stiskl jedno tlačítko.

Korpelův křik ustal jako když utne a jeho tělo se bezvládně sesulo. Oči měl zavřené, ale byl při vědomí.

Pak řekl všechno. Prozradil úkryt Tronarova bojového oděvu i zbraní a polohu místností vládního rady. Vyznal se dokonce i ze své nenávisti ke všemu, co pochází ze Země a neuctivě se vyjadřoval o samých Mistrech ostrovů, kteří jej prý považují za nejlepšího agenta a nevědí, jak je nenávidí.

Než mohl dořici větu, zaznělo z jeho úst zachroptění, tělo se nepřírozeně zkroutilo a oči bez výrazu se obrátily vzhůru.

„Aktivátor," prohlásil klidně Rakal. „Proti Mistrům ostrovů nezmůže nic ani Korpel."

„ty myslíš, že měl v hlavě aktivátor?"

„Příznaky jsou zcela typické. Někde v Mlhovině Andromedy je přístroj, který nějakým způsobem, nám neznámým, registruje mozkové impulzy všech nositelů aktivátorů. Jakmile se Korpel zmínil o své nenávisti, provinil se nejhorším způsobem, jaký v této říši existuje -vzpourou proti nejvyšší autoritě. Přístroj ji zaregistroval a nositele zničil."

Tronar pohlédl na lůžko. Najednou se mu zdálo, že Korpel nebyl odporný skřet, ale spíš ubožák, stvořený jen k nenávisti a zmaru. A ještě nikdy si obludnou moc Mistrů neuvědomil jasněji než v této chvíli.

6.

Za dveřmi se objevila krátká, široká a jasně osvětlená chodba, ústící do dveří povážlivých rozměrů. Rakal k nim přistoupil, na

okamžik vypnul ochranné pole, a těžká křídla se rozjela do stran.

Před nimi se rozprostírala dlouhá místnost, kterou osvětlovala řada panelů, zapuštěných v nízkém stropě. Podél stěn stála lehátka, podobná tomu, na kterém se Tronar podrobil výsledku.

Rakal už v této hale byl. Tehdy tu apaticky ležely desítky Lemurů, odevzdaných osudu. Čekali jen na to, až budou dopraveni na palubu tefrodské vesmírné lodi, aby mohli o padesát tisíc let dál v budoucnosti posloužit jako šablony, podle kterých Mistři ostrovů zhotoví duplikanty.

Nyní byla místnost prázdná, ale jistě se brzy naplní, protože potřeba dvojníků trvala.

Rakal už věděl, kde je. Korpel mu řekl pravdu. Nebyli daleko od Frasburova pečlivě tajeného úkrytu, od memohaly. Podle Korpelovy výpovědi Frasbur disponoval celým komplexem pokojů a spojovacích chodeb v hloubce asi dva a půl tisíce metrů pod povrchem Kahala. Součástí komplexu byla i paměťová hala. Komplex byl ze všech stran chráněn složitým ochranným i obranným zařízením a kromě Frasbura neměl nikdo představu o rozloze těchto prostor. Nikdo nevěděl, jakému účelu slouží a většina se domnívala, že jde o úkryt před Haluťany. Jako vysvětlení to stačilo. Vládní rada trůnil nad Lemury tak vysoko, že jeho rozmary nepodléhaly kritice. Prostě žil dole a nikdo nepřemýšlel, jak.

Ani další dveře nekladly žádný odpor. Rakal vešel "do malého, pohodlně zařízeného pokoje. Obrazovka na jeho stěně přinášela pohled na část základny. Na malém stolku ležela krychle z matného, šedého kovu.

Rakal se rozhlédl. Podle drobných detailů - otisku podrážky v měkkém koberci a závanu zvláštní vůně - usoudil, že tu ještě nedávno někdo byl.

ve stěně naproti obrazovce byly další dveře. Rakal k nim přistoupil, ale nepohnuly se. Dokud měl zapojené ochranné pole, byl ultrazvukový signál, vysílaný otvíracím mechanismem, absorbován a nikoliv vrácen. Rakal položil ruku na výplň dveří a ucítil slabé vibrace. ve vedlejší místnosti pracovaly nějaké přístroje.

Frasbur mohl být vedle, ale Rakal už ztratil až příliš mnoho drahocenného času. Zavolal na Tronara, na okamžik vypnul ochranný štít a dveře se rozjely.

Veliké, jasně osvětlené místnosti dominovaly dva přístroje: Po

pravé straně stál obří hyperkom, kuželovité těleso o průměru základny osm metrů, které se zužovalo a ve výšce pěti metrů mizelo ve stropě. Druhý objekt byla krychle, sahající od podlahy ke stropu a Rakalovi připadalo, že se podobá fúznímu generátoru. Pak ale Rakal zahlédl pohyb.

Pomalou obcházel kužel a po několika krocích se v oblé stěně objevil výklenek s přístrojovou deskou a pohodlnou židlí. Nad pultem visela obrazovka a na ní byl jakýsi muž.

A na židli seděl Frasbur s mikrofonem v ruce.

Rakal vypnul ochranný štít a slyšel:

„Události se odvíjejí uspokojivě. Došlo k nepatrné příhodě, ale nebezpečí je zažehnáno. Dvěma pozemským agentům se podařilo proniknout na Kahalo. Věci se ujal sluha, kterého jste mi, Maghane, poskytl.“

Rakalovo vědomí proťal poplachový signál. Korpel potvrdil, že Frasbur je podřízený Mistrů ostrovů. To znamenalo, že muž na obrazovce, kterého Frasbur oslovuje Maghan a hovoří k němu tak devótním způsobem, je Mistr ostrovů.

Rakal byl tak fascinován, že mu dokonce ušla část rozhovoru. Cizinec byl vysoký a štíhlý, měl hubený, téměř as-ketický obličej, vyzařující nadřazenost, sebevědomí a vědomí moci.

Oblečený byl do uniformy střihu kombinézy stříbřité barvy, na jejíž hrudi byl nápadný symbol dvou galaxií.

Rakal poslouchal cizince jako probuzený ze sna:

„... zabývat maličkostmi. Očekávám transport vybraných Lemurů. Situace v jádru druhé galaxie se nevyvíjí bez problémů. Potřebujeme miliony vojáků pro posádky bojových plavidel. Dohlédněte na to, aby tato potřeba byla neprodleně kryta. Uvědomte si, že z jednoho zdravého Lemura můžeme zhotovit až dva milióny duplikantů.“

Muž na obrazovce byl bezpochyby Mistr ostrovů! Žádal od Frasbura další Lemury, jejichž šablony měly být předány duplikátoru a pomocí tohoto přístroje zhotoveni duplikanti se stejnou lehkostí s jakou pozemský fotograf kopíruje z negativu.

Rakal už dál neposlouchal. Nabízela se neskutečná příležitost, kterou si nemohli nechat ujít. Několika slovy se domluvil s Tronarem, koncentroval se a když ucítil přitažlivost silných rádiových vln, svěřil se jim.

Vznešený vládní rada Frasbur byl po hovoru s nadřízeným trochu

otřesený. Bylo mu uděleno jednoznačné pokárání. Jeho úkolem bylo obstarávat šablony, nikoliv honit agenty.

Frasbur připustil, že oběma Pozemšťanům připisoval zbytečnou důležitost. Jeho bezpečnost byla zajištěna a on se nechal strhnout loveckou vášní.

Vrátil se do svého soukromého pokoje a předsevzal si, že už Mistrům ostrovů neposkytne žádný důvod ke stížnostem.

Vstal, dotkl se jistého místa v obložení stěny a objevil se videofon. ve chvíli, kdy zvedl sluchátko, se obrazovka rozsvítila a poskytla pohled na výřez místnosti s lůžkem a přístroji.

Když se Korpel nehlásil, Frasbur se vydal sám do haly. Jakmile se před ním otevřely dveře, zaslechl bzučení přístrojů, ale Korpel nereagoval ani na jeho zavolání. Frasbur prošel kolem psychogenerátorů a zůstal stát jako by vrostl do země. Korpel byl kabely připojený k přístrojům, jeho sražené tělo bylo zkroucené a oči hleděly do prázdna.

Nebylo pochyby, že byl mrtvý. Frasbur nemohl hrbáče vystát, ale potřeboval ho a zvykl si na něj.

Chvíli to trvalo, než Frasbur pochopil pravý význam příhody. Pozemský agent unikl. Tím, že se mohl učinit neviditelným, měl volnost pohybu.

Frasbur se oťrásl. Neměl zbraň a oba Pozemšťané se mohou nalézat v bezprostřední blízkosti. Opět mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že tu nejsou. V opačném případě by jej už napadli.

Pak se v něm začalo rodit strašlivé podezření. Před několika minutami mluvil s jedním z Mistrů. Pokud se oběma Pozemšťanům podařilo nepozorovaně proniknout k vysílači, slyšeli hovor. A jestli opravdu šlo o bytosti, které už jednou pronikly do podzemního úkrytu, pak měly schopnost přemísťovat se po rádiových vlnách.

V tom případě se nyní nalézají na palubě vesmírné lodi, ze které k němu mluvil jeden z Mistrů ostrovů, Regnal-Orton.

Frasbur se rozběhl k vysílači, aktivoval agregát a pokusil se navázat spojení.

Loď se nehlásila. Patrně již vstoupila do transmiteru.

Loď Regnal-Ortona byla proti ohromným lemurským plavidlům, pohybujícím se nad Kahalem, trpaslíkem. Měla tvar torpéda a délku jen třicet metrů. Na první pohled by nikdo neřekl, že se jedná o

dopravní prostředek k letu mezi dvěma galaxiemi.

Regnal-Orton nebyl nijak zvlášť spokojený s výsledky vyjednávání na různých místech lemurské galaxie. Protože vystupoval pod maskou vyslance tefrodské vlády, která se ustavila před devadesáti lemurskými roky, měl dveře otevřené. Bez obtíží se dostával do styku s vládními i armádními špičkami. Lemurové, kteří ve své domovské Mléčné dráze sváděli krvavé boje s Halut'any, považovali Tefu za jeden z možných únikových bodů a případný zdroj materiálu i mužstva.

Na Lemuru bylo známo, že Tefrodi nejsou s touto rolí srozuměni a navíc byli příslušníci téže rasy, která se v lemurské galaxii potýkala s Halut'any. A ještě navíc nebylo zásluhou Tefrodů, nýbrž jen následkem nahodilého výběru, že právě oni, nynější Tefrodové, se vystěhovali hned na začátku války a našli terestrickou planetu, na které se mohli usadit. Ale devadesát let je v životě malé skupiny osídlenců dlouhá doba. Bylo jen přirozené, že se pospolitost s Lemury v zájmu vlastní bezpečnosti uvolnila.

Pro lemurské politiky z toho vyplývala nutnost nerozhněvat Tefrody. Všechno, co mohlo přispět k úspěšnému vedení války, bylo dobré. Z tohoto důvodu byl vyslanec tefrodské vlády přijímán se stejnými poctami a vstřícností jako lemurský vládní rada.

Regnal-Orton využíval své kamufláže ke kontaktu s časovými agenty, které Mistři ostrovů umístili na všech důležitých místech lemurské galaxie. Téměř všichni agenti měli zároveň vysokou hodnotu v lemurské hierarchii, a ta jim zaručovala možnost pohybu a vliv. Jejich pravé pověření neznal nikdo. Nikdo taky netušil, že pocházejí z doby, která je lemurské přítomnosti vzdálená padesát tisíc let. O nějakých Mistrech ostrovů pochopitelně nikdo ani neslyšel.

Padesát tisíc let po válce s Halut'any se Mistři ostrovů zapletli do války nedozírných rozměrů. Jejich obrovská říše, zahrnující celou Mlhovinu Andromedy, byla před pádem. Mistři ostrovů, kteří ovládali své impérium pomocí Tefrodů, se cítili ohrožení ze všech stran. Národy, které žily pod jhem celá tisíciletí, se zvedaly a vše, co měly, dávaly do služeb osvobozující revoluce.

Mistři ostrovů necítili nijak zvláštní znepokojení. Jejich technologie byla nadřazená všem protivníkům a Regnal-Orton ani na okamžik nepochyboval o tom, že se povede potlačit revoltu. Za-

tím ale nebyla vyspělá technologie to nejdůležitější. Povstalci museli být vyhledáni a zničení a k tomu byla zapotřebí flotila s posádkou, která je lépe proškolená i vycvičená než protivník. Jinými slovy: největší starostí Mistrů ostrovů bylo najít schopné vojáky.

Problém řešili charakteristickým způsobem. Nejdůležitější roli hrál přístroj, který Perry Rhodan pojmenoval duplikátor. Podle živé předlohy zhotovil šablonu a podle této šablony produkoval duplikanty, do nejmenších podrobností totožné s předlohou pokud jde o vnější zjev i myšlenkové pochody. Podle jedné šablony se daly zhotovit až dva milióny duplikantů.

Mezitím se zjistilo, že lemurští vojáci, jejichž biologický vývoj zaostával za Tefrody o padesát tisíc let, více vydrží, dají se lépe ovládat a mají méně vlastní iniciativy. Mistři ostrovů se napříště nespokojili s tefrodskými šablonami a pole působnosti přeložili do lemurské Mléčné dráhy, přičemž se museli vracet o padesát tisíc let zpátky. Z duplikátorů nyní získávali stále rostoucí počet kopií Lemurů. Úkol časových agentů spočíval prakticky výlučně v zajišťování přiměřeného počtu vzorků k odběru šablon.

Regnal-Orton během letu lemurskou Mléčnou dráhou konstatoval, že přísun Lemurů pro duplikátory vázne. Lemurskou flotilu stíhala jedna porážka za druhou a ztráty byly enormní. Vojáci chyběli a práce časových agentů byla ztížená.

Tváří v tvář tomuto problému ztratil na důležitosti jiný problém, se kterým si Mistři ostrovů lámali hlavu. Na tehdejší planetě Lemur žila v současnosti, padesát tisíc let po válce, velmi čínorodá rasa bytostí, které si říkaly Pozemšťané. Několik jejich lodí se nedávno poprvé objevilo v Andromedě. Podle dávného zvyku Mistři ostrovů pověřili pomocné národy v čele s Tefrody, aby vetřelce zničili. Brzy se ukázalo, že Pozemšťané nemají v úmyslu nechat se zničit. Unikli každé sebelépe nastražené pasti a v přímém boji předvedli takovou nápaditost a neslýchanou údernou sílu, že zdánlivě bez nejmenší námahy odvrátili i útoky technicky mnohem vyspělejší tefrodské flotily.

Mistrům ostrovů bylo jasné, že objevení Pozemšťanů se může stát jiskrou, která zažehne dlouho doutnající nespokojenost ujařmených ras. Revoluce byla na spadnutí. Mistři ostrovů neviděli v Pozemšťanech vůdce povstání, spíš katalyzátor, který uvede události do chodu. Podle mínění Mistrů ostrovů byli Pozemšťané po

vojensko-politické stránce zcela bezvýznamní.

Jedna vesmírná loď Pozemšťanů vlétla do časové brány, která spojovala přítomnost s minulostí vzdálenou padesát tisíc let, a prostřednictvím obřího transmiteru se ocitla ve středu tefrodské galaxie na Kahalu. Mezi Lemury způsobila pozdvižení. Mistři ostrovů nařídili zničení lodi. Tajemství Mistrů ostrovů muselo zůstat zachováno.

Admirálu Hakhatovi se až dosud nepodařilo provést Frasburův příkaz. Podle Regnal-Ortonova názoru bylo jen otázkou času, kdy obří plavidlo vlétne do jedné z pastí. Dva agenti, kteří z lodi pronikli na Kahalo, nemohli způsobit žádnou vážnou škodu.

Rakal a Tronar se materializovali v malé místnosti, zařízení jako obývací pokoj. Muž, kterého před chvílí viděli na obrazovce Frasburova hyperkomu, seděl u psacího stolu, v jehož desce byl zapuštěný malý ovládací pult. Rakalův první vjem byl okamžik, kdy muž stiskl průsvitné, zeleně svítící tlačítko a obrazovka vysílačky pohasla.

Rakal vystoupil z boční desky psacího stolu, což znamenalo, že tam končila anténa. Od muže ve stříbrné uniformě byl vzdálený dva metry a přestože jej chránil deflektor a ochranný štít, nebyl si jistý, jestli Mistr ostrovů neví o jeho přítomnosti.

Nezdálo se, že by tomu tak bylo. Mistr ostrovů vstal a v zamyšlení popošel několik kroků.

Celá protější stěna byla vlastně obrazovkou, na jejíž ploše se třpytila spousta hvězd, typická pro centrální oblasti galaxie, a mezi nimi nazelenale svítila planeta o velikosti pozemského Měsíce. Rakal okamžitě poznal Kahalo.

Mistr ostrovů stál před obrazovkou, ale z výrazu jeho obličeje bylo patrné, že obrazu nevěnuje nejmenší pozornost. Po chvíli se otočil a vyšel tak dokonale maskovanými dveřmi, že si jich Rakal původně vůbec nevšiml.

Teprve nyní se Rakal odvážil navázat spojení s Tronarem a vycítil jeho nervózní napětí.

„Už jsem se bál, že o nás ví," vzdychl Tronar.

„Nesmíme v něm vidět nadčlověka," oponoval Rakal. „Není to kouzelník. A nezapomínej na to, že nás nečekal."

Tronar se uklidnil. „Dobrá. Ale co teď?"

„Zatím zůstaneme tady. Rád bych věděl, kam se letí."

Obraz se pohyboval. Žlutozelený kotouč Kahala rostl a z výšky asi dvou set kilometrů Rakal rozeznal přistávací plochu, na jejíchž okrajích se tyčily pyramidy.

Letový plán Mistrů ostrovů byl jasný. Loď se dostane do prostoru transmiteru a ze šestiúhelníku bude vyzářena do slunečního transmiteru ve středu Andromedy a tam rematerializuje. Ani jeden z transmiterů není schopen učinit časový posun. Loď se tedy dostane do Andromedy v čase, vzdáleném od současnosti padesát tisíc let.

Nebylo pochyby, že Mistr ostrovů se chce vrátit do současnosti, což znamenalo dostat se na Vario a prolétnout časovou bránou.

Rakal okamžitě pochopil, že jeho odhad byl správný. Nepomůže jim Frasbur, ale přímo Mistr ostrovů.

Na další přemýšlení už nebyl čas. Loď se pohybovala padesát kilometrů nad pyramidami a náhle byla obklopena rudě plápolajícími plameny. Obraz zmizel, Rakal se zapotácel, ale nenalezl žádnou oporu. Kolem něj byla beztvará temnota, jen chvílemi zahlédl krátká zablesknutí.

Pak bylo všechno pryč. Na obrazovce zazářilo nepopsatelně nádherné obří modrobílé slunce. Loď musela letět ohromnou rychlostí, protože slunce se rychle zmenšovalo a objevily se body dalších pěti sluncí. Rakalova domněnka byla správná. Gigantický transmiterový skok je přenesl přes vzdálenost jednoho a půl miliónu světelných let do centrální oblasti Andromedy.

Pak zaslechl Tronarův hlas: „To je podivné. Nebyli jsme kondicionováni. Transmiterový skok nás mohl zabít.“

Rakal se zasmál. „Mistři ostrovů používají transmiter už dlouhou dobu. Divil bych se, kdyby už dávno nevymysleli něco, co tlumí účinek skoku. Tím nemyslím léky.“

„Hm, v každém případě můžeme být rádi. Co dál?“

Stejnou otázku si položil i Rakal. Za předpokladu, že loď nyní směřuje k Variu, se za několik hodin vrátí do přítomnosti. Ale co se stane pak?“

„Seznámíme se s okolím,“ řekl Rakal. Přistoupil k místu, kde se předtím otevřely dveře, na okamžik vypnul ochranný štít a vyšel do krátké, široké chodby. Poprvé jej napadlo, že loď, na jejíž palubě se nacházejí, je nezvykle malá.

Zapnuli antigrav a zvedli se několik centimetrů nad zem, aby zabránili otiskům podrážek v měkké podlahové krytině.

Mistr ostrovů se vrátil po dvaceti minutách. Prošel příčkou napravo od dveří svého pokoje a za jeho zády se na okamžik ukázala místnost, zaplněná přístroji.

Mistr ostrovů vypadal jako muž, který má velké starosti a zamyšleně hleděl do země. Rakala zamrazilo, když si uvědomil, že stojí jen několik centimetrů od jednoho z mocných, kteří vládnou největší hvězdné říši, jakou kdy založily inteligentní bytosti a kteří cílevědomě ničí vše, co se nehodí jejím plánům a pro které je planetární civilizace jen špendlíkem s barevnou hlavičkou, jež lze libovolně přemísťovat.

Mistr ostrovů zašel do svého pokoje.

„Vypadá to, jako by byl na palubě sám," poznamenal Rakal. „V místnosti, ze které vyšel, bude jistě čidlo ve dveřích, které by zaznamenalo jejich otevření. Podíváme se na druhou stranu."

Příčka nalevo od obývacího pokoje vedla do slabě osvětleného prostoru, zaplněného mohutnými agregáty všemožných tvarů a druhů, typickými pro vesmírná plavidla. Přístroje buď stály u stěn nebo visely od stropu či na stěnách a jejich upevnění nebylo závislé na směru ať už umělého nebo přirozeného gravitačního pole.

Rakal poznal fúzní generátory a řadu projektorů, sloužících k vytváření plášťového pole při lineárním letu. Podle rozměrů strojovny se dala odhadnout velikost lodi. Nejspíš měla tvar ručního granátu a v tomto místě průměr asi osm metrů. Za příčkou musel být korpuskulární motor a jestliže na opačné straně chodby byla pilotní kabina, dalo se odhadnout, že délka lodi je asi dvacet pět až třicet metrů.

Výsledek výpočtu Rakala překvapil. Očekával, že jeden z Mistrů ostrovů se bude přemísťovat s jinou pompou. Muž ve stříbrné uniformě cestoval v nejmenší interstelární lodi, jakou kdy Rakal viděl.

Bzučivý zvuk pohonu náhle na okamžik ustal, a pak zazněl s větší intenzitou. Podlaha se chvěla.

„Jsme v lineárním prostoru!" poznamenal Rakal.

„To znamená, že máme ještě třicet nebo čtyřicet minut času na rozmyšlenou, co podnikneme až se dostaneme na Vario."

Rakal přisvědčil. Náléhavě se mu připomněla skutečnost, že sám nemá žádný další plán. Časová brána na Variu vrátí malou loď do přítomnosti a Mistr bude patrně pokračovat v cestě.

Pro Rakala bylo nesmírně lákavé proniknout do hlavního stanu Mistrů ostrovů. Stačilo zůstat na palubě a čekat. Pak ale tento nápad zavrhl. Jejich úkol byl stanovený jasně: Najít cestu do přítomnosti. Kritickým bodem bylo Vario. Jen tam se mohli dovědět, jak vrátit CREST III do současné doby.

A jen v okolí Varia se mohli setkat s pozemskými plavidly.

Najednou bylo Rakalovi všechno jasné. Bylo nutné, aby získali tuhle loď. Jakmile proletí časovou bránu, musí vyslat nouzový signál a přivolat pozemské jednotky. Kdyby jim přálo štěstí, možná by dostali malou loď do hangáru nějakého bojového obra. S Mistrem ostrovů na palubě!

„To nebude tak lehké," namítl Tronar. „Mistr má individuální ochranný štít jako mají časoví agenti. Nevěřím, že jej dostaneme snadno. Na Variu nám rovněž mohou udělat čáru přes rozpočet."

„To připouštím, ale víš o něčem lepším?"

Tronar musel říci, že ne.

Vrátili se do chodby. Pokud chtěli Mistra přepadnout, museli právě tady. Nemohli za ním vejít do soukromého pokoje, protože by je prozradilo otevření dveří. Jejich jediná naděje spočívala v momentu překvapení.

Rakal se postavil proti dveřím do obývacího pokoje. Nevěděl, za jak dlouho

mohou dorazit na Vario a doufal jen, že průlet časovou bránou fyzicky pocítí. Ovšem jisté to nebylo.

Tronar poznal jeho nejistotu. „Co je?" zeptal se.

„Musíme se podívat do pilotní kabiny. Potřebujeme zjistit, kde jsme."

Tronar neodporoval. Rakal se vznášel chodbou a blížil se k příčce. Asi metr před ní vypnul ochranný štít a dveře se rozjely.

Místnost na první pohled vypadala jako kumbál na odložené haraburdí. Kolem dokola stály desítky přístrojů a dohromady vypadaly, jako by je někdo sestavil na principu co největšího chaosu. Rakal z toho pochopil, že se jedná o loď, řízenou robotem. Mistr ostrovů neměl s ovládáním nic společného. U přístrojů očividně nezáleželo na tom, jestli jsou v dosahu údů nějaké bytosti a jejich sestavení podléhalo čisté účelovosti.

Přístroje také nepotřebovaly žádnou obrazovku k tomu, aby si ověřily, kde se nalézají. Stěny byly holé až na svazek kabelů,

uchycený v několika svorkách.

Rakal cítil Tronarovo zklamání stejně silně jako svoje.

A náhle Tronar vykřikl. Rakal zaslechl syčivý zvuk a prudce se otočil. Nad změtí přístrojů se vznášela kovově se lesknoucí koule velká asi jako fotbalový míč. Její funkce byla nejasná. Nezdálo se, že by je chtěla napadnout, stála klidně na jednom místě, ale bratři přesto pociťovali nebezpečí.

Rakal sáhl po zbrani. ve stejném okamžiku vykřikl Tronar podruhé, ale ani to nebylo nutné, aby Rakal znásobil pozornost a otočil se.

Tronar se vznášel několik centimetrů nad zemí a v obličeji měl výraz panického strachu. Rakalovi stačil jediný pohled, aby pochopil.

Navzdory deflektorů Tronara viděl. Byl si jistý, že je za tím ta koule.

Rakal nezaváhal ani na okamžik a namířil svou zbraň na podivnou, matně se lesknoucí věc. Už sahal na spoušť, když za sebou zaslechl hlas:

„Na vašem místě bych to nedělal.“

Rakal odtáhl prst ze spouště. Navzdory vypjaté situaci si uvědomoval, že hlas promluvil řečí Tefrodů. Nemusel se ani otáčet, aby věděl, kdo mluví.

A přesto se otočil. V chodbě před otevřenými dveřmi stál Mistr ostrovů ve své stříbrně se lesknoucí uniformě. Neměl žádnou zbraň, a přesto Rakal cítil, že by nepřežil okamžik, kdyby proti němu obrátil ústí hlavně. Vypnul antigrav a Tronar následoval jeho příkladu.

„Tak je to správné," prohlásil Mistr ostrovů s cynickým úsměvem. „Mimochodem - o vaší přítomnosti jsem byl informován teprve nedávno. Obdivuji vaši odvahu a domnívám se, že jsem povinen opětovat ji pohostinností. Prosím, vstupte do mého soukromého pokoje.“

Nešlo o probsu, ale o rozkaz. Když Rakal procházel dveřmi, na obrazovce

nahnědle svítila planeta. Byli nad Variem.

Situace byla jasná. Chtěli zajmout Mistra ostrovů a byli sami zajati.

7.

„Sedněte si na zem," nařídil Mistr ostrovů a ukázal na místo poblíž dveří. „Ujišťuji vás, že disponuji všemi myslitelnými prostředky, které vás udrží v mě moci po dobu, kterou sám určím."

Zvedl ruku, jako by dával pokyn neviditelné osobě. Před Rakalem zasvítil paprsek, který vyhloubil v jistě drahé podlahové krytině ošklivý černý otvor. Rakal se stáhl a Mistr ostrovů se pobaveně zasmál. Paprsek zmizel.

„je nezbytné se chránit," řekl Mistr ostrovů, posadil se do křesla a otočil se k oběma bratrům. „Nerad bych zapomněl na formality. Jmenuji se Regnal-Orton a domnívám se, že vy dva jste Pozemšťané, o kterých mě informoval Frasbur z Kahala."

Rakal nechal konverzaci na Tronarovi. Tronar potvrdil Mistrovi jeho domněnky a vyslovil jejich jména. Rakal se mezitím pokusil nahnát rukama malý agregát v opasku bojového oděvu a s naprosto nezúčastněným pohledem hmatem zjišťoval škody.

Část generátoru byla zničená, patrně účinkem tajemné koule v pilotní kabině. Stejný osud potkal projektor ochranného štítu. Rakal si o něj div nepopálil prsty.

Pohlédl stranou na obrazovku. Vario bylo větší a Rakal mohl rozeznat podrobnosti bezútesné pouštní krajiny, která pokrývala povrch tajemné planety. Výšku letu Rakal odhadoval na zhruba sto kilometrů. Pokud bylo možné cokoliv podniknout, muselo se to udělat nejpozději během tří minut.

Rakal rychle nahnátl zbytky generátoru deflektorů. Spoléhal pouze na citlivost špiček svých prstů. Rád by byl zavřel oči, aby se mohl lépe soustředit, ale Regnal-Orton by si toho všiml.

Konečně se dotkl malého kousku kovoplastu, který byl uchycen natolik volně, že se při sebemenším dotyku vychýlil do libovolného směru. Rakal se pokusil představit si spínací schéma generátoru a teprve poté si uvědomil, co vlastně drží v prstech. Šlo o nouzový spínač, který mohl být aktivován nebo vypnut třetí osobou. K takové situaci mohlo dojít například tehdy, pokud byl nositel oděvu zraněn a jeho průvodce musel zapnout nebo vypnout deflektor.

Rakal se dotkl prstem zadní strany spínače. V okamžiku, kdy se dotkl obou zářezů, kterých se dotýkal spínač, než jej vyřadila z provozu ona koule, mu vzrušením vyvstal pot na čele. Kdyby se mu podařilo nasadit spínač mezi zářezky, měl by naději.

Pracoval jako divý - a navenek se dokonale ovládal, aby si Regnal-Orton nevšiml sebemenšího pohybu. Byl tak zaměstnaný, že z rozhovoru Tronara a Mistra ostrovů vnímal jen útržky. Slyšel, že Regnal-Orton má v úmyslu dopravit je do hlavního stanu, aby si Mistři ostrovů mohli učinit obraz o skutečné podobě Pozemšťanů. Tronar mu odpověděl, že je na omylu, pokud si myslí, že může podle dvou exemplářů posuzovat tak velký národ. Jednalo se o zcela neplodnou výměnu jalových řečí, ve které Tronar statečně čelil chladné aroganci a povýšené zdvořilosti Mistra ostrovů. Rakal tomu rozuměl. Tronar jistě vycítil, že bratr je zaměstnán něčím důležitým a snažil se obrátit Regnal-Ortonovu pozornost na sebe.

Vario nyní pokrývalo celou obrazovku a Rakal věděl, jak mu čas uplývá mezi prsty. I kdyby se mu podařilo zacvaknout spínač, nebylo jisté, že kontakty fungují. Ostatně - i kdyby se mu podařilo projektovat deflektorové pole, neměl nejmenší ponětí, co by měl proti Regnal-Ortonovi podniknout.

Tronar právě říkal:

„Připouštím, že vaše technologie je v předstihu před naší, ale to nás nemůže zadržet. Existenci takového protivníka považujeme za jistý druh výzvy. Kdybych byl na vašem místě, už dnes bych se obával toho, co se zde odehraje za dvacet nebo třeba padesát let.“

Když se Regnal-Orton s povýšeným úsměvem chystal odpovědět, Rakal ucítil pod špičkami prstů, že spínač zapadl

38

do drážky. Pocit uspokojení byl tak velký, že Rakal nedokázal zadržet slabý povzdech.

Regnal-Orton nezareagoval na Tronarovo opovážlivé prohlášení a místo odpovědi vstal. Rakal se lekl. Zpozoroval něco? Regnal-Orton se ale otočil k obrazovce a ukázal na písečnou krajinu na Variu.

„je mi líto, že musím na okamžik přerušit náš rozhovor - ale, stojíme těsně před časovou bránou. Už znáte způsob, jakým organizmus reaguje na časovou proměnu a nepolekáte se.“

Ještě ani nedomluvil a obrazovka pohasla. Rakal si uvědomil podivně nepříjemný pocit lehkosti, i když si byl vědom, že se dotýká země. Jeho zorné pole se zmenšilo asi jako kdyby mu někdo přisunul před oči úzkou trubici. Vysoká postava Regnal-Ortona se vzdálila. Setmělo se.

Rakal křečovitě svíral nouzový spínač. Kdyby jej pustil, všechno

by bylo ztraceno. Musel Regnal-Ortona překvapit v okamžiku, kdy vyletí z časové brány.

Pak ztratil pojem co je nahoře a co dole. Plul v jakési šedavé mlze bez jasných obrysů a zmocňovala se jej nevolnost. Celým tělem mu projela bolest a nejasně si uvědomoval, že vychází z prstů, kterými drží spínač.

Později si nedokázal uvědomit, jak dlouho ten podivný stav trval. Náhle se dosavadní neprůhledná šed' prosvětčila. Odněkud přicházelo světlo. Regnal-Ortonova postava se objevila nejprve jen jako stín, obrazovka se rozsvítila a pocit beztlíže byl pryč.

Rakal počkal ještě několik vteřin, až bude Regnal-Orton zřetelnější a zmáčkne spínač.

Regnal-Orton okamžitě zareagoval. Chtěl se jediným skokem dostat ke svému psacímu stolu, ale Rakal jej předešel. Neohroženě se vrhl proti Mistru ostrovů. Narazili do sebe, Regnal-Orton byl sražen stranou a upadl.

ve zlomku vteřiny, během kterého se jejich těla dotýkala, si Rakal uvědomoval existenci ochranného štítu, který obklopoval postavu Mistra ostrovů. Regnal-Orton byl nenapadnutelný, ale Rakal si na jeho oděvu přece jen všiml něčeho, co dávalo možnost k útoku.

Mistr se zvedl. Už to nebyl ten povznesený a okázale shovívavý muž, který si může vůči svým zcela bezmocným zajatcům dovolit jistou míru blahosklonné zdvořilosti. Byl zmatený a bál se a dokonce to na něm bylo vidět.

Rakalovi to dodalo odvahu. Když se Regnal-Orton podruhé pokusil dostat ke stolu, napadl jej z boku. Celým jeho tělem projela pronikavá bolest, jak je prot'aly siločáry silného ochranného pole. Regnal-Orton podnikl další výpad a pokusil se dosáhnout na přístrojovou desku. Rakal jej odstrčil stranou a Mistr s výkřikem přepadl přes hranu stolu. To byla chvíle, na kterou Rakal čekal. Než se Regnal-Orton zvedne a pokusí se znovu sáhnout na ovladače, uplyne několik vteřin. Tento čas musí být využit.

Rakal se dematerializoval a pronikl do ochranného pole. Od prvního okamžiku věděl, že se tu odehrává něco docela jiného než cesta po elektromagnetických vlnách. Pohyboval se ve složitých křivkách statických siločar. Pro pole představoval nízkoenergetické cizí těleso, do kterého proudí energie pole. Přísun energie byl bolestivý. Rakal si poprvé uvědomil, že i v dematerializovaném

stavu registruje vjemy.

Silná energie pole hrozila, že ho zničí. Měl podivný pocit, že jeho nehmotné já se vzdaluje a roztahuje do takové míry, že jednotlivé části ztrácejí kontakt a oddělují se od sebe.

Uvědomil si, že se pustil příliš daleko. Ochranný štít Regnal-Ortona byl neproniknutelný. Jakýkoliv pokus jít dál znamenal ohrožení vlastního života. Musel to šílené pole opustit dřív, než spotřebuje příliš mnoho jeho sil.

Ale pole jej drželo. Byl jeho zajatcem. Schránka silového pole se stala pastí, která jej nepustí. Pocítil bolest i zoufalství. Strach o život mu propůjčil nadlidskou sílu. Náhle měl dojem, že zahlédl jasně rudý záblesk, i když v tomto stavu neměl oči v tom smyslu, že by jimi přijímal zrakové vjemy. Cítil, že je ochranné pole nabuzeno k poslednímu rozhodujícímu úderu proti cizí energii, která se do něj dostala zvenčí. Věděl, že tento úder by jej zničil.

Najednou bylo světlo — tak prudké světlo, že málem ztratil vědomí. Slyšel ostrý, syčivý zvuk a vstříc mu vyšlehla vlna sálavého horka. Ztratil rovnováhu a podle nezaměnitelné bolesti nárazu si uvědomil, že se materializoval.

Ještě omámený otevřel oči. V místnosti byla cítit spálenina. Nad ním stál Tronar, v ruce držel zbraň a oči měl upřené na něco, co se nalézalo mimo Rakalovo zorné pole. Rakal se těžce otočil. Nevědomky se dotkl spínače a vypnul jej.

Regnal-Orton ležel za ním, na zemi vedle psacího stolu. Byl v bezvědomí. Na levé noze, těsně nad kotníkem, měl ošklivou popáleninu.

„Nevěděl jsem, kam mám střílet," vysvětloval Tronar. „Byl jsi někde v jeho ochranném štítu a hrozilo nebezpečí, že bych tě zasáhl. Jenže jsem musel vystřelit, slyšíš? Musel! Obal začal světélkovat. Zhroutil se, protože jsi mu odebral příliš mnoho energie. Byla to naše jediná šance!"

Rakal přikývl. Tak se to přece jen povedlo. Laserový paprsek z Tronarovy zbraně pronikl oslabeným ochranným štítem a zranil Regnal-Ortona. Zhroucený štít propustil Rakala ze zajetí a dovolil jeho rematerializaci.

Rakal se obtížně zvedl a přistoupil k Mistrovi ostrovů. Dotkl se jeho ramene a po pravdě řečeno očekával regenerovaný ochranný štít. Ale nepocítil žádný odpor. Prst se dotkl stříbřité kombinézy z

kovové tkaniny.

Ochranný štít Regnal-Ortona zmizel. Mistr ostrovů byl bezbranný.

Rakal se napřímil a pohlédl na obrazovku. Vario se přemístilo na její pravou stranu a bylo vidět už jen napůl. Na černém vesmírném pozadí se třpytily nesčetné hvězdy.

Hvězdy současnosti, pomyslel si Rakal. Dokázali jsme to. Jsme od CRESTU III a Frasbura vzdálení padesát tisíc let.

Přes ohromnou obrazovku sjel blesk a uprostřed změti hvězd zasvítilo nové slunce, modrobílé žhnoucí koule, která ve zlomku vteřiny opět pohasla a rozplynula se v nic. Rakal se ještě nevzpamatoval z leknutí a úkaz se opakoval.

Podobné jevy viděl Rakal příliš často na to, aby si nedovedl vysvětlit, co se v prostoru odehrává. Blesky byly exploze vysoce účinných jaderných náloží -a ony žhnoucí kotouče rozpínající se přehřátý plyn, ve který se proměnila vesmírná loď. Nad Variem zuřila bitva.

Když si Rakal uvědomil, co to znamená, zděsil se. Sjíždějící blesky a koule žhavých plynů zasažených plavidel nesly příliš zřetelnou pečeť účinku pozemských transformačních děl. Nebylo nejmenší pochyby o tom, kdo a proti komu bojuje.

Reginald Bull napadl Vario! Rakal najednou věděl přímo s vizionářskou jasností, jak k tomu došlo. Major Henderson, který se se svým malým vesmírným plavidlem zdržel za CRESTEM III, později informoval Bulla o zmizení CRESTU III nad Variem. Bull zaujal palebnou pozici nad Variem a stanovil lhůtu, po kterou počká na znovuzrození CRESTU III. Z jeho strany se událost musela jevit tak, že obří loď padla do pasti na Variu.

Když lhůta uplynula, byl dán povel k útoku. Bull měl na své straně moment překvapení. Tefrofský svazek, umístěný na Variu, jistě kladl odpor, ale Bull se s ním mohl vypořádat zhruba během hodiny, ještě než stačí dorazit posily.

Vario leželo přímo před nimi.

A na Variu byla časová brána.

Pokud by došlo k jejímu poškození nebo dokonce zničení, měla CREST III odříznutou cestu do přítomnosti.

Rakalovi bylo jasné, že v tomto okamžiku není nic důležitějšího než zabránit Reginaldu Bullovi v ofenzívě vůči Variu.

Jediným skokem se prosmýkl kolem znehynblého Tronara a otočil se k desce psacího stolu. Regnal-Orton mluvil s Frasburem právě od tohoto stolu. To znamenalo, že odtud se dá ovládat hypervysílač malé lodi. Zbývala jediná otázka - jakým způsobem?

Tronar konečně pochopil, o co tu jde.

„Jak ti můžu pomoci?“ nabídl se.

„Pokus se navázat spojení s některou z našich lodí prostřednictvím mikrokomu,“ odpověděl rychle Rakal, ale ani nezvedl oči. „Nevěřím, že se ti to podaří, protože výstřely z transformačních děl ruší rádiové vlny, ale přesto se alespoň pokus!“

Tronar zapojil přístroj v náramku a Rakal zaslechl, jak začal vysílat monotónní nouzový signál. Sám se věnoval studiu ovládačů na malé přístrojové desce. Nalezl tlačítko, kterého se Regnal-Orton dotýkal, když se on sám materializoval z hyperantény. Na tlačítku byly dvě tefrodské číslice, na spodní polovině nula a na horní jednička. Spodní okraj byl nakloněný vůči přístrojové desce. Rakal zmáčkl horní okraj a vypínač se se slabým lupnutím lehce překlopil.

ve stejném okamžiku se rozsvítila celá řada kontrolky a obrazovka neklidně za-blikala. Rakal pocítil bezbřehé ulehčení - měl vysílací energii. Teď už stačilo jen najít přijímací anténu Reginalda Bulla a bylo po problému.

Rakal vzal do ruky malý, trojhranný mikrofon. Neměl čas na to, aby přepnul na směrovací paprsek. Musel riskovat předpoklad, že kromě Bulla uslyší jeho slova i celá tefrodská flotila.

Za sebou slyšel, jak Tronar monotónně opakuje:

„Tady je Woolver na palubě malé tefrodské lodi nad Variem.

Mayday... Mayday... Mayday...!“

I on začal mluvit:

„Rakal Woolver k maršálu Reginaldu

Bullovi! Prosim, ohlaste se, pane! Rakal Woolver k...“

Vteřiny ubíhaly. Na monitoru přijímače obrazu se střídaly abstraktní obrazy rušivých vlivů, způsobených výboji při uvolnění energie výstřelů z transformačních děl. Na velké obrazovce se právě objevily tři koule vznícených plynů a rychle se rozplývaly. Bitevní loď Reginalda Bulla působily Tefrodům značné ztráty.

A najednou byly klikaté čáry rušivých vlivů pryč. Malý monitor byl čistý a celou jeho plochu zabíral mužský obličej s výrazem údivu. Rakal ho neznal.

„Jaká loď?“ zařval na něj.

„GENERÁL DERINGHOUSE pod velením maršála Bulla," odpověděl okamžitě muž.

„Tady Rakal a Tronar Woolverové," mluvil chvatně Rakal. „Jsme na palubě malé tefrodské lodi a máme u sebe zajatého Mistra ostrovů. Řekněte maršálovi, aby ihned odvolal útok na Vario a nechte anténu nasměrovanou..."

Tvář neznámého najednou zmizela a místo ní se objevila Bullova hranatá lebka. Maršál měl na čele kapičky potu a vypadal jako člověk, který právě zvedl pěst a někomu ji vrazil pod bradu.

„Co je?" zařval. Pak ale poznal Rakala a výraz zuřivosti na jeho obličeji byl vystřídán bezbřehým úžasem. „Wollverové?"

„Ano, pane. Já..."

„Okamžitě se přemístěte ke mě na palubu!" zařval Bull. „Za půl hodiny přistaneme na Variu. Tam venku si nemůžete být jistí životem."

Rakal věděl, že v tomto okamžiku nemá smysl vysvětlovat cokoli o podivuhodné roli, kterou Vario hraje v síti tefrodských základů. To by trvalo příliš dlouho. Musel obrátit maršálovu pozornost na něco jiného.

„Tronar i já jsme připravení kdykoliv přijít na palubu vaší lodi," vysvětloval ochotně, „ale zajali jsme jednoho Mistra ostrovů."

Široký obličej Reginalda Bulla se natolik přiblížil ke snímacímu přístroji, že Rakal mohl rozeznat vrásky v koutcích maršálových očí.

„Jednoho Mistra ostrovů, pane," opakoval Rakal. „Prosím o vyslání teleportera, který by muže v bezvědomí dopravil na palubu vaší lodi."

Bull se konečně vzpamatoval.

„Hned!" zvolal. „Jeden z vás tam musí zůstat než dorazí teleporter, druhý se neprodleně dostaví na palubu my lodi. Rozuměl jste?"

„Rozuměl, pane!" odpověděl Rakal. „A... ještě něco."

„Mluvte!"

„Zastavte útok na Vario, pane! Není čas na to, abych vám vysvětloval důvody, ale pokud by útok pokračoval, mohly by vzniknout nenapravitelné škody."

Reginald Bull přimhouřil oči a tázavě se podíval do snímače.

„To jako myslíte vážně?"

„Smrtelně vážně, pane!“

„Dobrá. Útok bude zastaven. Postarejte se o to, aby i z vaší strany všechno proběhlo náležitou formou.“

S tím zmizel z monitoru. Rakal se otočil na Tronara.

„Já počkám tady,“ řekl. „Lod' GENERÁL DERINGHOUSE nasměrovala anténu na tento přijímač. Máš se okamžitě dostavit na palubu!“

Tronar chtěl protestovat, ale vzdal to, když uviděl výraz v Rakalově obličeji. Přistoupil k psacímu stolu, proměnil se v mlhavý útvar, který se začal spirálovitě stáčet a mizet boční stěnou stolu.

Rakal čekal.

Přemýšlel o tom, jaký by to byl obrovský zisk pro pozemskou vědu, kdyby se podařilo dopravit na palubu obří lodi nejen Regnal-Ortona, ale i celou jeho loď. Jak nedozírnou hodnotu musí mít jen ta tajemná koule, která dokáže proniknout deflektorovým polem i ochranným štítem a vyřadit z provozu projektory těchto polí!

Opustit tuto loď mu připadalo krajně nezodpovědné. Chápal, že Reginald Bull nehodlá riskovat a nechce sem posílat jednu ze svých lodí, aby naložila Regnal-Ortonovo malé soukromé plavidlo. Tefrodi cíhali všude a osamělá loď by pro ně byla snadnou kořistí.

Ale Regnal-Ortonova loď byla tak malá, že na obrazovkách zaměřovačů vypadala jako meteor. Měla šanci proniknout nepřátelskými liniemi a sama vlétnout do hangáru pozemské lodi.. Stačilo jen vědět, jak nastavit kurs automatického pilota.

Rakal se rozhlédl. Z ohromné plochy obrazovky, umístěné na stěně pokoje, stříbrně svítily dva body, které se zřetelně oddělovaly od spousty hvězd v pozadí. Rakal ztuhl leknutím. Body se blížily, ztrácely svítivost, a nyní už z nich vycházel jen matný stříbrný lesk. Konečně se zastavily - dva stříbrné kotouče, velké asi jako Měsíc planety Země. Byly původcem hrozícího nebezpečí, které Rakal cítil téměř fyzicky.

Dvě tefrodské lodi. Tefrodové jistě odposlouchávali jeho hovor s Reginaldem Bullem. Že znají interkosmo natolik, aby porozuměli, o tom Rakal nepochyboval.

Věděli tedy, že na palubě malé lodi se nalézají Mistr ostrovů. To bylo taky Rakalovou jedinou záchranou. Tefrodi by jistě neuvedli do nebezpečí života jednoho ze svých pánů.

Co se ale stane, jestliže Rakal změní kurs? Spokojí se s tím a poletí nečinně vedle? Nebo dojde k tomu, že v zájmu bezpečnosti celku překročí horní hranici rizika a nebudou brát ohled ani na Regnal-Ortona?

Rakal byl náhle vyrušen z horečného přemítání. Vzduch před ním se zatřpytil ve víru, ze kterého vystoupila lidská postava a na Rakala se usmála přívětivá tvář teleportera Tako Kakuty.

Rakal si oddechl.

„Dobře že jste přišel," oddychl si. „Není mi právě dobře po těle." Ukázal na obrazovku. Tako uviděl obě lodi a ušklíbl se.

„Není důvod se zneklidňovat, pane. Kdyby věděli, o co tady jde, tak by se nechovali tak pokojně. Ale oni to nevědí. Půjdete se mnou?"

Rakal na okamžik zaváhal. Pak uznal, že jeho plán není proveditelný. Musel loď opustit.

„Půjdu," přikývl.

Tako zvedl bezvládné tělo Regnal-Ortona a zmizel i s ním. Rakal se dematerializoval v proudu impulsů, které vysílala anténa loď GENERÁL DERING-HOUSE.

Prakticky ve stejném okamžiku se objevil na palubě vlajkové lodi Reginalda Bulla. Materializoval se z přijímače hyperkomu na Bullově stole. Maršál vyskočil.

„Nesmíme ztrácet čas," vyrazil ze sebe prudce. „Tako toho muže dopravil do lodní nemocnice. Pojdte se mnou!"

Rakal jej následoval. Ještě než opustili velitelské stanoviště, pohlédl na ohromnou panoramatickou obrazovku a na jejím pozadí zahlédl Vario jako nepatrný měsíček. Bull dodržel slovo. Pozemská flotila se stáhla z palebných pozic.

V lodní nemocnici se lékaři již zabývali pacientem. Regnal-Orton byl zbaven oděvu a ležel na vyšetřovacím stole. Bylo tu jen několik málo diváků. Jedním z nich byl Tronar. Když Rakal vstoupil po boku Reginalda Bulla do místnosti, přátelsky mu pokynul.

Lékaři odstoupili stranou. Regnal-Orton obdržel utišující prostředek a spal. Reginald Bull si jej dlouho zamyšleně prohlížel a polohlasem mumlal:

„je tak neuvěřitelně podobný člověku. A já jsem si je vždycky představoval jako monstra!"

Rakal jej neposlouchal. Jeho pozornost zaujala jiná věc.

Uprostřed hrudníku, v místě, kde se sbíhají žebra hrudního koše, má člověk malou prohlubeň. Regnal-Orton měl ve stejném místě vyvýšeninu. Rakal upozornil Bulla na tuto odchylku a maršál se otočil na lékaře:

„Všimli jste si toho?“ zeptal se a ukázal na vypuklinu.

„Jistě, pane. Dali jsme zhotovit rentgenový snímek. Tento muž má pod kůží válcovitou schránku s kovovým opláštěním o průměru jeden a půl centimetru a dlouhou čtyři centimetry.

„Buněčný aktivátor!“ vypravil ze sebe Bull. „On má buněčný aktivátor! Mistři ostrovů jsou nesmrtelní!“

Znovu se pozorně zadíval na Regnal-Ortona. Teprve když se znovu obrátil k lékařům, zdálo se, že se poněkud vzpamatoval ze svého úžasu.

„Dejte tu věc pryč!“ zahučel téměř hrubě.

Regnal-Orton dostal lokální anestézii, chirurg nařízl kůži nad vypouklinou a objevilo se kovové pouzdro. Lékař zvedl hlavu a tázavě se zadíval na Bulla.

„Vyndejte to!“ nařídil Bull. „Až přijde k sobě, způsobí mu to důkladný šok. Bude aspoň ochotněji odpovídat na naše otázky.“

Lékař obratně vyňal z tkáně matně se lesknoucí váleček a zvedl ruku.

V tom okamžiku sebou Regnal-Orton škubl a vypravil ze sebe chraptivý výkřik. Jeho tělo se nadvzdlo, oči se otevřely a vytřeštily s výrazem panické hrůzy. Ale ještě než se mohl skutečně zvednout, nastala u něj strašlivá změna.

Oči se náhle hluboce propadly a původně hladká pleť obličej se zborčila v pomačkaný pergamen s nespočtenými vráskami a ještě hlubšími rýhami. Vlasy ztratily černou barvu a staly se nejprve šedivými, poté sněhobílými. Síla jej úplně opustila. Regnal-Orton sklesl zpátky na lůžko a se zachroptěním zase zavřel oči.

Pozemšťané v hrůze ustoupili. Před nimi ležel prastarý muž s vráscitou, uvolněnou kůží, zapadlými rty, hubenými a slabými údy, celkově totálně zchátralý. Změna proběhla tak rychle, že přihlízející byli úplně zaskočení. Chirurg stál nad pacientem, držel aktivátor a široce otevřenýma očima sledoval neskutečné divadlo.

První se vzpamatoval Reginald Bull.

„Myslím, že jsme udělali chybu,“ procedil mezi sevřenými zuby.

Jeden z mladých lékařů přistoupil blíž, naklonil se nad lehátkem a

přitiskl fonendoskop na hrud' Regnal-Ortona. Přeložil jej na několik dalších míst, a pak odstoupil.

„Exitus," prohlásil věčně.

Pak uchopil pokrývku, která visela po straně vyšetřovacího lůžka a přetáhl ji přes nehybné tělo.

Reginald Bull požádal bratry Woolverovy, aby přišli do jeho soukromého pokoje. Flotila dostala rozkaz k přechodu do lineárního prostoru a nabrala kurs do okrajových oblastí Mlhoviny Andromedy.

Smrt Regnal-Ortona velice zapůsobila na Reginalda Bulla. Bylo na něm vidět, že si ji vyčítá. Osobně zničil nejdůležitějšího zajatce, jakého kdy pozemská flotila ve své čtyři sta let dlouhé historii získala. Dokonce se mu nepodařilo ani získat buněčný aktivátor Mistrů ostrovů. Jen několik minut po Regnal-Ortonově smrti malý přístroj náhle v chladném ohni završil a zanikl.

Bull seděl sklíčeně v křesle, které pro jeho zhroucenou postavu vypadalo příliš veliké. Chvilími si nepřítomně přejel dlaní po bradě a konečně vzhlédl k Rakalovi:

„No, a teď vaše hlášení. Jsme na zpáteční cestě do okrajových oblastí a můžeme okamžitě obrátit, pokud by to bylo nutný. Povídejte, co jste zažili! ne - počkat! Začněte s tím, proč jsem měl ukončit útok na Vario. je snad Rhodan na Variu?"

Rakal zavrtěl hlavou. Ještě než mohl odpovědět, Bull mu znovu skočil do řeči:

„Vědí Mistři ostrovů o nás?"

„Ano, pane, už dlouho," odpověděl Rakal dřív, než mohl Bull položit další otázku.

Bull si oddechl a Rakal věděl, proč. Útokem na Vario porušil Reginald Bull pravidlo, podle kterého pozemské jednotky měly za každou cenu udržet v tajnosti svou identitu. Tefrodové a jejich páni, Mistři ostrovů, měli věřit, že se tu setkávají s vesmírnými koráby národů, které proti nim povstaly v osvobozeneckém boji. Reginald Bull by svým útokem na Vario vyzradil tajemství - kdyby v té době ještě bylo tajemstvím.

„Takže přejdem opět k první otázce," začal zase Bull. „Proč měl být přerušen útok na Vario? je tam Perry Rhodan? V tom případě vám musím prozradit, že jsem neměl v úmyslu..."

„Promiňte, pane," skočil mu do řeči Rakal. „Velký Administrátor není na Variu. V tomto okamžiku se nalézá ve vzdálenosti asi dvou

tisíc šesti set světelných let od Kahala."

Reginald Bull se prudce napřímil, ale Rakal se jeho postojem nedal rušit. „Kromě toho se nalézá v minulosti, vzdálené padesát tisíc pozemských let. Časová brána, která způsobila tento posun, se nalézá právě na Variu. Snažil jsem se vás odvrátit od dalších vojenských akcí proti Variu jen z toho důvodu, že by tato časová brána mohla být poškozena."

Než se Reginald Bull zmohl na slovo, uplynula celá minuta. Konečně ze sebe vypravil:

„Sakra, mluvte dál, Woolvere!" Rakal mohl konečně podat vyčerpávající hlášení - o událostech, probíhajících od okamžiku, kdy CREST III proletěl časovou branou až do chvíle, kdy se na palubě malé soukromé lodi Regnal-Ortona objevil Tako Kakuta.

Reginald Bull jej už ani jednou nepřerušil a to bylo více než neobvyklé.

